

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασόν εις την ψυχήν ημών ομηρικήν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστόν και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΑΡΜΟΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού: Ετησίαν... 8,-
Εξωτερικού: Ετησίαν... 10,-
Εξάμηνος... 4,50
Τριμήνος... 2,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1878
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διά των Πρακτόρων, Έστωτε, λ. 10. Έξωτερε, λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμῆνται έκαστον λελ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εδουάρδου αρ. 38, παρά τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Έν Αθήναις, 15 Ιανουαρίου 1911

Έτος 33ον.—Αριθ. 7

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΟΙ ΤΣΟΓΚ-ΧΗ

Ψεφτετε διατί οι Κινέζοι διατηροῦν την μακράν εκείνην κοιτίδα, που κρέμεται εις την οράχην των; Διότι πιστεύουν ότι, μετά θάνατον, τάχαθα πνεύματα, από την κοιτίδα θα τους πιάσουν, διά να τους αναθάσουν ως τον παράδεισον του Βούδδα.

Οι Τσόγκ-Χη.

Τούτο μαρτυρεί πολύ μεγάλην έμπιστοσύνην εις την στερεότητα της κόμης των. Πρέπει τωόντι να εινε καλά ριζωμένη εις το κεφάλι, διά να αντέξει εις τέτοιον τράπηγμα... και ταξείδι!

καμναν τα πλέον αλλόκοτα γυμνάσματα. Έκρεμῶντο από την κοιτίδα εις δύο άγκιστρα, κρατούμενα δια μακρῶν σχοινίων, τα όποια κατήρχοντο από την οροφήν, καί μεταβαλλόμενοι εις ζωντανά έκκρεμη, έταλαντεύοντο επί πολλά λεπτά της ώρας, με διαφόρους συστροφάς του σώματος, αι όποιαί έπιστοποῦν ακόμη περισσότερον την στερεότητα και την άνοχην της κόμης των. Ο ένας από αυτούς, δένων το άκρον της κοιτίδας του εις ένα κίον, άφινετο να δλιθίσθη κρεμασμένος κατά μήκος ενός σχοινίου, τεντωμένου από το ύψος του θεάτρου μέχρι της σκηνής, όπως τα βαγονάκια μερικῶν έναερίων σιδηροδρόμων, τα όποια μεταφέρουν μεταλλεύματα από τα ύψη των βουνών.

Τοιαῦτα γυμνάσματα δια της κόμης προῦπον θέτουν βέβηκα κάποιαν ιδιαιτέραν πρόνησιν. Πραγματικῶς δέ ένας από τους κινέζους αυτούς ακροβάτας, οι όποιοι μένουσιν ακόμη εις το Παρίσι, ονομαζόμενος Λη-Τσο-Τσεγκ, έκαμιν εις συντάκτην του «Φιγαρό» μερικῶς περιέργους έκμυστηρέσεις.

Οι Κινέζοι, μολονότι έχουν δυνατότεραν κόμην από πολλὰς άλλας φυλάς, δέν γενώνονται και τόσοσιν, θαυμασίως προικισμένοι. Διά να κατορθώσουν να έχουν πρῶτα ισχυράν κοιτίδα, και έπειτα, — το όποιον ίσως εινε και το σπουδαιότερον, — διά να μη πονοῦν διαν τραβιέται τόσοσιν πολύ και όταν σηκῶν ηλόκληρον το βάρος του σώματος, χρειάζεται να υποβληθῶν εις μακράν και έπιμονον γυμναστικήν.

Ο Λη-Τσο-Τσεγκ.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΟΠΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Όμοιοίας
Όδός Δόφρου 8α
Όροι επίσκεψων 10—12 και 3—5

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 4 ΦΥΛΛΟΥ
[Ίδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 49]

ΑΘΗΝΩΝ: Θάλεια Ι. Κριόνη, Γεωρ. Σκανδάλης, Αναστασία Ι. Αναγνώστου, Γεώργιος Βλαχόπουλος (3,4), Χρ. Ματθαίου (3), Σταυρ. Β. Μπουρντούνης, Στέλλα Βουφλουράκη, Ηλ. Στ. Κωνίλλης, Ίωαν. Ζ. Ζέγος, Γ. Ζαλοκώστας, Ήγηρος Μπουρμπούλη. ΠΕΡΑΙΑΣ: Κωνστ. Θ. Σαρόνιας, Γ. Παλιώτης, ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΙΓΙΟΥ: Δημ. Κυριάκοπουλος (3)
ΑΔΙΒΕΡΙΟΥ: Γεωρ. Ν. Κρηγιώτης
ΑΝΑΡΟΥ: Διον. Μ. Δερτοκόζης (3), Α. Κωσταράς (3)
ΑΡΓΑΛΑΣΤΗΣ: Δημ. Ε. Καρκαλάς
ΚΑΛΑΜΩΝ: Μιχ. Ν. Κομνητός
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπυρ. Α. Μεταξάς
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Θεοδ. Γ. Παπανικολάου, Φείδης Γ. Γωάννου, Μιχ. Α. Τρίκας
ΔΗΘΥΡΕΟΥ: Ασπασία Ανθ. Πυλαρινού, ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ν. Α. Πετροπούλου
ΠΑΤΡΩΝ: Σπυρ. Παπαφιδιάδης
ΠΥΡΓΟΥ: Μαργαρίτη Φύσις
ΣΥΡΟΥ: Μιχ. Η. Κατσιμαντζής, Φώτ. Χρ. Μουχτόπουλος, Θεοδ. Χρ. Μουχτόπουλος Δημ. Γ. Βελισσαρόπουλος, Δημ. Θ. Βελισσαρόπουλος, ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κλεομένη Παπακυριάκου

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Αλεξάνδρα Κωνσταν. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Νικ. Δ. Λαζαρίδης (3), Αριετή Αθ. Λοβεστά (3)
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Μιχαήλ Ρεβίνας, ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Νανουπούλα της Κάσου, Γεωρ. Σμαράγδης (3), Σόντα του Διόβλου (3), Ήμμ. Πουρμακίδης (3), Αντ. Γ. Παπαδόπουλος (3), Ειρήνη Διαμαντάκη (3), Ήμμ. Χαμεζιάνος (3), Εδωγγελ. Κοκαλή (3) Αντ. Μανουματῆς (3) Πιτρος Άδάμ (3) Εδωγγέλια Δ. Σουφῆ (3), Αθανασία Τη Δέσφα (3), Έλενη Α. Σκουλιέτου (3) Αικατερίνη Τεσσ. Αλεξανδράκου (3) Σπυρ. Ήμμανουήλ (3), Κερκυραϊκή Άδρα (3) Σαμιακή Άδρα (3)
ΠΥΡΓΟΥ: Βουλγαρίδης Πάυλος Ζ. Παπαδόπουλος (3)
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Μ. Γ. Σαϊνάνης
ΧΙΟΥ: Ανδρέας Σαγιάνης (3)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Των εδωθέντων δέσφην τὴν λύσιν τὰ ἀνάματα τίθεισιν εις τὴν Κληροτίδα και ἐκτεφῶσαν αι εἰς δύο: ΓΕΩΡΓ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ, ἰδὸς Νικηφόρου 24, ἐν Αθήναις και ΕΛΕΝΗ Α. ΣΚΟΠΕΛΙΤΟΥ ἐν Πορτ-Σαΐδ, ἔγγραφέντες διὰ μίαν τριήμεριαν ἑκαστος.
Πλεονάζων δε. 2,00 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματικῶν Άσκήσεων τῶν εἰρηλ. 49 και 50
516. Ἀντώνιος (ἀν. τῶν, ἰός.)—517. Ράχης—χάρις.—518. Λάμια-Λαμία.—519. Ἡ σκιά.
521. ΠΑΤΡΟ-ΚΛΟΣ (ἄλος, τὰρ-σός, ράκος, ὀλάς.)
520. ΑΙΜΑ ΚΛΟΣ (ἄλος, τὰρ-σός, ράκος, ὀλάς.)
ΓΙΜΕΡΑ κρότος, λαστός, Σπᾶ.)
ΜΕΔΙΝΑ — 522-525. α') 356-
ΑΡΙΑΔΝΗ — 522-525. α') 356-
ΑΝΑΡΟΣ 323 π.Χ. β') 1672-
ΑΝΟΙΑ 1725 μ.Χ. γ') 270-
ΗΣΑΥ 337 μ.Χ. δ') 1769-
1821 μ.Χ. — 526.

ΠΑΡΑΔΙΣ-ΠΟΤΙΔΑΙΑ (Πάρος, ἌΟρτη, ΡοΤτερόδη, ΔομΤιανός, Ἀρχιδάμος, Λουκιάνος, Ἰρλανδία, Σηκουάνᾶς.)—527. Ἰλί, Ἰλί, λαμᾶ σαδαχθάνι.—528. Πέρας ἐπιπέλει μὴ ἀποδεικνῶν (Παί-Ρᾶς-ἐπὶ τέ λι-μι ἀπὸ δι-λυών.)
529. Κομήτης (κόμη, τῆς.)—530. Σίγμα-σάγμα.—531. Ὀμωσ—ὠμός.
532. Σ 533. ΑΡΗΣ ΡΗΜΑ
ΜΥΣ ΡΗΜΑ
ΣΥΡΟΣ ΡΗΜΑ
ΣΟΣ ΗΜΑΡ
Σ ΣΑΡΑ

534—538. Διά των ΣΚ: σόμνος, σκιά, σόμβρος, σκόπος, σκάτω.—539. ΜΗΔΕΝ ΑΓΙΑΝ (Μυρῶς, Ἠττα, Δίχα, Έγκρατής, Νόσος, Ἀντίθετος, Γενναίος, Ἀραῖος, Νωθεός.)—540. Κάλιστον ἡ παιδεία κτήμα βροτῶς.—541. Ἡ Ἐλβετία εἶνε ὠραία (Ἡ ἔλ δ' ἔτη—ἄει ναι—ὠρα—ἄ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ιδιότροπος Σανθούλα, θερμῶς παρακαλῶ, γράψατε γριφώδεις ἀπαντήσεις, και γνωμικῶν. Εἶμαι λυπημένος ἐκ παραγοισείως.—
Elie Joachimopoulos b. p. 107, Constple.

Επι τῶ νέφ' ἔπει εἴχονται εις ἅπαντα τον Διαπλαστικόσμον χρόνία πολλά. Ἰδιαιτέρως εις τὸν Μικρομῶν και τὴν Μεγάλομῶν—Θεσσαλός Ὀχυρωτής. (1Α', 24)
ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του πόμυ τῆς Διά-πλάσεως του 1910, κόκκινια με χρυσα γράμματα, δι' ὅσους θέλουσιν να χρυσοδέσουν εις βιβλίον τὰ φυλλάδια των, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλοῦνται εις τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

53. Μεταγραμματισμός
Νῆσος εἶμαι τῆς Τουρκίας
Ὅπως ἔγω ἀν μαφίτη.
Ἀν τὸν πόδα μου ἀλλάξης,
Ἄνθος τι θά σχηματίσης.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Δουλοῦσης τοῦ Δάντιου

54. Αναγραμματισμός
Δούλος δὺς τυγῆς δὲν θάμουν,
Μόνον ἀν ὁ κύριός μου
Ἦτο πρὸς ἐμὲ ὡς λέγει
Ὁ ἀναγραμματισμός μου.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Σκληρῆς Πραγματικότητος

55. Ρόμβος
Σύμφωνον.
Ἄγωνομια.
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ὀνομα ἀρχαίας νῆσος.
Νομοθέτης.
Ἄγωνομια.
Σύμφωνον.

56—60. Μαγικὸν γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσει άλλας τόσας λέξεις:
πόλος, θυμῖος, ὀπόσος, ἄθεος, ὀδός.
Ἐστέλη ὑπὸ τὸ Αἰματοβαμμένο Χῶμα
61. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
Κυρηναίος φιλόσοφος—Ὀυσιαστικόν—Θεός
Ἄγωνομια—Ἄγωνομια—Ἄρθρον οὐδ.—
Ἀρχαῖος ποιητής—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου—Σύνδεσμος—
Ποταμός—Κάταικος ἀρχαίας χώρας—Ἄριθμητικόν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἦρος τῆς Μεσογῆνης.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας
62. Ἀκρόστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κατωτέρω λέξεων ἀποτελοῦν κατά σειράν ἑνα τῶν Μηνῶν: Φρόνιμος, ἰσχυρός, καθαρός, ὑψηλόφρων, ἄνισος, μερικῶς, ἄφρων.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Βαλκανίων
63. Ἑλλησομόφωνον
ἦε—ὠε—ἄη
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερίας

64. Γρίφος
S γ'
H S τ S χ' τιν χ'
S S S χ' χ'
S S χ' χ'
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ζήτα ἢ Ἐνοσίς

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΕΤΟΙΜΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1910
Με τὰς 428 σελίδας του.—Με τὰς 675 εἰκόνας του.—Με τὸν «Τιάρχον και Ζινέτταν», —
Με τὰ «Νέα και Περίεργα». —Με τὴν Σελίδα Συνεργασίας. —Και με χίλια δύο άλλα.
Τιμῆται: ΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φε. χε. 8 — ΧΡΥΣΟΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φε. χε. 10.
Και ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.
Ὁ ἀδεος τόμος τοῦ 1910 πωλεῖται ραμμένος (broché), με χρωματιστὸν ἐξώφυλλον, ὡς τέλειον βιβλίον.

李周陳 FIGARO
陳大夫
李周陳
李周陳
清長才

Αἱ ὑπογραφαὶ των.

γεννήθη εις τὸ Πεκίνον καὶ ἐπέδειξε τὰ ἑκτακτα χαρίσματα τῆς κόμης του εἰς ὅλην τὴν Κίνα. Ἰσχυρίζεται, καὶ ἴσως ὄχι ἀδίκως, ὅτι εἶνε ὁ πρῶτος τοῦ εἶδους του ἀκροβάτης. Εὐφύεστατος, ἔμαθε τὰ ρωσικά εἰς τὸ Χαρμπίν, τὰ ἀγγλικά εἰς τὴν Σαγκάην καὶ τὰ γαλλικά εἰς τὸ Παρίσι. Ἐπαίξεν εἰς δρώματα καὶ εἰς κωμωδίας ἐπὶ τῶν ἐπισημοτέρων σκηνῶν τῆς πατρίδος του καὶ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ δώσῃ πολλὰς παραστάσεις καὶ ἐνώπιον τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς εἰς τὸ Πεκίνον. Ἔχει καὶ τὸ παράσημον τῆς «θεατρικῆς ἀξίας», τὸ ὁποῖον φέρει μὲ δικαίαν ὑπερφάνειαν.

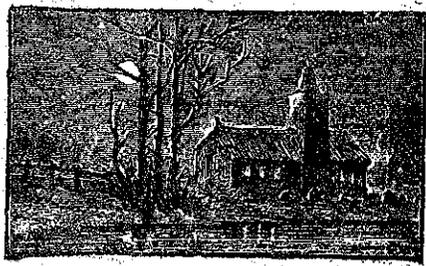
Ὁ Λη-Τσα-Τσαγκ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Κίνα πρὸ τριῶν περῖπου ἐτῶν, μὲ τοὺς συναδέλφους του Τσὲν-Τά-Φου, Τσέγκ-Τά-Τσαί, Λη-Κουά-Τσίγκ καὶ Τῶ-Τσα-Τσάγκ. (Τί ὀνομασία!..) Εἶνε πέντε φίλοι, ἀγαπημένοι πολὺ. Ὁ μικρότερος εἶνε μάλιστα δεκαπενταετής, οἱ δὲ ἄλλοι, ἀφωσιωμένοι ὡς ἀδελφοί, τὸν περιστοιχίζουσαν μὲ τὰς μεγαλητέρας φροντίδας. Κερδίζουν πολλὰ χρήματα, — μὲ πόνον καὶ μὲ μόχθον ἀναντιρρήτως, — ὅταν δὲ τοὺς ἐρωτοῦν τί τὰ κάμνουν, οἱ νεαροὶ Κινέζοι δίδουν τὴν ἀπάντησιν, ἢ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν υἱικήν των σποργήν, ἐν αἴσθημα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀνεπτυγμένον εἰς τὴν Κίνα:

— Τὰ στέλλομεν εἰς τοὺς γονεῖς μας! Διὰ τοῦτο ἀξίζουσι ὄχι μόνον τὸν θαυμασμόν μας ὡς ἀκροβάται, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκτίμησιν μας ὡς ἄνθρωποι.

Ἡ πρώτη τῶν εἰκόνων, ποῦ συνοδεύουν αὐτὸ τὸ ἄρθρον, παρίστα τὸν πέντε Κινέζους ἀκροβάτας, οἱ ὅποιοι περιληπτικῶς ὀνομάζονται Τσούγκ-Χη. Ἡ δευτέρα εἶνε παγομοιότυπον τῶν ὑπογραφῶν των, ὅπως τὰς ἐχάραξαν εἰς ἐν φύλλον ἐπιστολικῆς χάραξης τοῦ «Φιγαρώ». Ἡ δὲ τρίτη, ἀπὸ φωτογραφίαν ἐνστανατῆ, παρίστα τὸν Λη-Τσα-Τσαγκ γυμναζόμενον.

Ὁ μοναδικὸς Κινέζος, τὸν ὁποῖον ἐχόμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ πασίγνωστος Τσιν-Τσῶν, δὲν ἔχει πλέον κοσιδαν. Ἐκοψε τὰ μαλλιά του, ὅταν ἐφόρσεον εὐρωπαϊκά. Ἀπὸ ποῦ ἄρα γε θὰ τὸν ἀρπάξῃ τὸν κακόμοιρον αὐτὸν τὸ ἀγαθὸν πνεῦμα, διὰ νὰ τὸν ἀναβάσῃ ἴσα εἰς τὸν Παράδεισον τοῦ Βούδδα;...

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΡΕΛΕΙΝ-ΣΙΑΝ καὶ αἱ μικραὶ αὐταὶ διακοπαί, ποῦ σὺς ἐχάρισαν διὰ τὰς ἐροτάς. Ἀπὸ τὴν παραμυθίαν τῶν Χριστουγέννων ἕως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐκαθήσατε εἰς τὸ σπῆτι. Δεκαπέντε ἡμέρας σωστάς! Μικραὶ αἱ διακοπαί, σχετικῶς μὲ τὰς... μεγάλας τοῦ καλοκαιριῦ. Γιὰ συλλογισθῆτε ὅμως τί εἶνε δύο ἐβδομάδες συναχοῦς ἀργίας, μέσα εἰς τὸν χειμῶνα, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐργασίας! Τί νὰ σὰς εἰπῶ! Εἰς τὸν καιρὸν μας δὲν ἤξευραν τὸσον πολυτέλειαν. Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ σχολεῖον ἕως τὸ μεσημέρι. Ἐπειτα μᾶς ἄφιναν τὰς τρεῖς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, ἀλλὰ εἰς τὰς 28 τοῦ μηνὸς ἔπρεπε νὰ ὑπάγωμεν πάλιν εἰς τὸ Σχολεῖον. Κάποτε μάλιστα ἐκάμναμεν μάθημα καὶ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου! Ἐπειτα πάλιν μᾶς ἄφιναν τὴν μισὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς καὶ τὴν Πρωτοχρονιάν... ὀλόκληρον (αὐτὸ δὲ ἔλειπε!) Ἄλλ' ἀπὸ τὰς δύο Ἰανουαρίου ἕως τὸ μεσημέρι τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων, σχολεῖον. Τέλος ἐχάμεν τὰ Φῶτα καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Μᾶς ἄφιναν δηλαδὴ μόνον ἑπτὰ ἡμέρας καὶ κατὰ διαλείμματα. Ποῦ αἱ ἰδικαί σὰς δεκαπέντε συνεχεῖς! Ἀφῖνω δὲ ὅτι ἄλλα τὸσα θὰ ἔχετε καὶ τὸ Πάσχα.

Ῥωαῖα λοιπὸν τὰ καταφέρνετε τώρα σεῖς οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά! Τὸν μισὸν χρόνον καθῆσθε καὶ ραχάτι. Φορτώνετε τὰ μαθήματά σας ἐστὶν πετεινὸν, καὶ γορίζετε ἀπὸ χορὸν σὲ περίπατον καὶ ἀπὸ ἀπρε-μιντῆ σὲ κινηματογράφον. Αὐτὰ δὲν ἐκάματε καὶ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας τῶν διακοπῶν; Διότι δὲν πιστεύω ἀνοίξατε σοβαρὰ βιβλίον, νὰ ἐκάματε τίποτε ἄλλο ἀπὸ παιγνίδι καὶ διασκεδάσιν. Παρατήρησα μάλιστα, ὅτι οὔτε μὲ τὴν Διάπλασιν δὲν κατεγίνατε ἐξαιρετικῶς Ὀλίγοι μόνον ἐπωφελέθησαν τῶν ἐροτῶν διὰ νὰ γράψουν μίαν ὠραίαν ἐπιστολήν, νὰ συνθέσουν κάτι διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, νὰπαντήσουν εἰς ἕνα Διαγωνισμόν. Οἱ περισσότεροι τὰς ἐχρη-

σιμοποίησαν ὡς... πρόφασιν αἰωπῆς ἢ βιαστικῆς λαλιῆς.

Μία μικρὰ μας φίλη μὲ ἀνεκοίνωσε τὸν ἀπολογισμὸν αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Ὁ κατ'ἀλογὸς τῆς εἶνε πράγματι... διασκεδαστικώτατος. Παρασέρθη εἰς τρία Δένδρα, εἰς δώδεκα ἄλλας ἀπογευματινάς, — τὰς τρεῖς πρ ο λ ο ν ζ έ, — εἰς πέντε παραστάσεις Κινηματογράφου, εἰς τρία κοντσέρτα, εἰς τέσσαρα γεύματα, εἰς μίαν ἀπογευματινὴν τοῦ Βασιλικῆς Θεάτρου, ὅπου εἶδε τὰς Πλαστικὰς Εἰκόνας, εἰς δύο Βασιλόπλητες, εἰς δύο ἐκδρομὰς καὶ εἰς δέκα περιπάτους. Αὐτὰ ὅλα μᾶς κάμνουν σαράντα-δύο πράγματα εἰς δεκαπέντε ἡμέρας. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ἡ μικρὰ μας φίλη, ἀκούραστη, ἔκαμνεν ἀπὸ δύο καὶ τρεῖς τὴν ἡμέραν. Ἄλλα τὸ πρωτὸ, ἄλλα τὸ ἀπόγευμα, ἄλλα τὸ βράδυ. Ἐφευγε δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Θεάτρον, καὶ ἐπήγαινε εἰς τὴν πρ ο λ ο ν ζ έ ἀπογευματινὴν καὶ ὅταν ἐτελείωνεν ὁ περίπατος, ἐπήγαινε εἰς τὸν Κινηματογράφον. Τι ὠραία, ζωὴ!

Πολλοὶ τῶνόντι ἐρωτοῦν ἂν αἱ συγκαὶ καὶ παρατεταμέναι αὐταὶ διακοπαί, μέσα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐργασίας, δὲν εἶνε βλαβεραὶ διὰ τὰ παιδιά. Καὶ λέγουσι ὅτι τὴν ἰδικὴν μας ἐποχὴν, ὅταν μᾶς ἄφιναν μὲ τὸσον φειδῶν, ἔκαμναν καλλιτέχναι.

Νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἰδέαν μου; Πολὺ ἀμφιβάλλω. Διότι δὲν βλέπω νὰ μανθάνουν ὀλιγώτερα καὶ χειρότερα τὰ παιδιά διὰ μας, ποῦ παραέχουν διακοπὰς, ἀπὸ ἡμᾶς ποῦ δὲν πολυεργάζομεν. Ἀπεναντίας φαίνεται ὅτι αἱ δεκαπέντε ἡμέραι τῆς ἀργίας καὶ τῆς διασκεδάσεως τὰ ξεκουράζουσι καὶ κάμνουν τὸ μυαλὸ των νὰν-τέχη ἔπειτα περισσότερο εἰς τὸν κόπον τῆς σπουδῆς. Καὶ ἀκόμη φαίνεται, ὅτι δι' ὁποῖον θέλει, ὑπάρχει καιρὸς δι' ὅλα: καὶ διὰ μελέτην καὶ διὰ χοροὺς, καὶ διὰ μαθήματα καὶ διὰ Δένδρα. Παραδείγματός χάριν ἡ φίλη μας ποῦ σὰς ἔλεγα πρῖν, πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ εἰς τὸ Ῥαδεῖον μανθάνει εἰς τὸ σπῆτι ἀγγλικὰ καὶ γερμανικά, — τὰ γαλλικά τὰ ξεῦρει, — καταγίνεται εἰς τὴν ἀπαγγελίαν καὶ πρὸ ὀλίγου ἄρχισε ζωγραφικὴν! Ἄν λοιπὸν διασκεδάξῃ πολὺ, ἀλλὰ μελετᾷ ἄλλο τόσον, καὶ ἂν εἶνε πρώτη εἰς τὸν χορὸν, εἶνε πρώτη καὶ εἰς τὴν τάξιν τῆς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ διακοπαὶ δὲν θὰ τὴν ἐπηρεάσουν καθόλου...

Δι' αὐτὸ συμπεραίνω, ὅτι οἱ παιδαγωγοὶ ἤξευραν τί ἔκαμναν ὅταν ὄριζαν αὐτὰς τὰς διακοπὰς. Ἀπεναντίας ἐσφαλάν οἱ παιδαγωγοὶ τῆς ἐποχῆς μας, ποῦ μᾶς ἐφόρτωναν τόσα μαθήματα, χωρὶς νὰ μᾶς ἄφινουν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ ξεκουραζώμεθα. Ἐπειτα καὶ αἱ διακοπαὶ εἶνε ἐν ἀναγκαῖον μάθημα: τὸ μάθημα τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς. Καὶ τὸ ἀμελοῦσαμεν τόσον εἰς τὸν καιρὸν μας! Σὰς ἀπαύσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ἩΠΟ ΤΑΣ "ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,"

Ἡ ΓΑΤΑ. — Ἡ δική μου δὲν τρώγει: τὰ ποντίκια, δὲν εἶνε τῆς ἀρεσκείας τῆς. Τὰ πιάνει μόνον γιὰ νὰ παίξῃ λίγο μ' αὐτά.

Ἀφοῦ παίξῃ καλά, χαρίζει τὴν ζωὴν στὸ ποντίκι, καὶ πᾶσι νὰ ρεμβάσῃ ἄλλοῦ ἢ ἀθῶα καὶ ἄκακη, καθισμένη ἐπάνω στὴ θηλεία τῆς οὐρᾶς τῆς, μὲ τὸ κεφάλι ἐρμητικὰ κλειστὸ ὡσαν πυγμῆ.

Ἄλλὰ ἐξ αἰτίας τῶν νυγίων τῆς, τὸ ποντίκι ἔχει ψοφῆσθ.

Τῆς λέμε: «Πᾶν τὰ ποντίκια καὶ ἄφινε τὰ ποντίκια!»

Εἶνε πολὺ λεπτὴ ἡ διαφορὰ, καὶ ἡ ἐξυπνότερη γάτα γελιέται καμμιὰ φορά. (Jules Renard)

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCELJ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

Περὶληψίς τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, ὑπαίθετος τῆς Ἰωσηφίνας Μπωαρναί, μανθάνει τυχαίως ὅτι ἡ κυρία του σκοπεῖ νὰ ἐπανδρευθῇ τὸν στρατηγὸν Ναπολέοντα Βοναπάρτην. Ἡ εἰδησιὸς τὸν ἀνοστατώνει, διότι ὁ Βοναπάρτης τοῦ ἔχει σκοπὴν τὸν πατέρα, καὶ φυσικὰ δὲν θέλει νὰ κάμῃ κῆρυον τὸν ἀεχθρόν του. Σκέπτεται λοιπὸν ἐν ἂν ὁ γάμος αὐτὸς ἐπραγματοποιεῖτο, θὰ ἠγαγάζετο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς χήρας Μπωαρναί. — Εἶνε εἰς τὴν ἐσπερίαν τοῦ Διευθυντοῦ Μπαρράς. Ἡ Ἰωσηφίνα ζητεῖ τὴν ἀμαξάν τῆς διὰ νὰ φύγῃ καὶ ἐξέρχεται εἰς τὰ προπύλαια τοῦ μεγάρου, συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα στρατηγόν, ἀσκητὴν καὶ χαροῦμενον.

Ὁ στρατηγὸς αὐτὸς ἐβοήθησε τὴν Ἰωσηφίναν νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν ἀμαξάν τῆς, ἀνύψωσεν ὁ ἴδιος τὸ ἀνάβαθρον, ἐρίλησε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ ἐξί τῆν κλίμακα, κυττάζων τὴν φεύγουσαν ἀμαξάν.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην.

— Πολὺ καλὰ λοιπὸν! ἐπιθύριζεν. Ἐγὼ πρέπει τώρα νὰ ζητήσω ἄλλην θέσιν. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος χαίρομαι, διότι ἐς αὐτὸ τὸ σπῆτι πραγματικῶς τρώγουσι πάρα πολὺ ρόζι! ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅμως λυποῦμαι ποῦ θάρσιω τὸν μικρὸν μου κύριον Εὐγένιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ

Τὴν ἑπαύριον τῆς ἀξιωματικοῦ αὐτῆς ἡμέρας, ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος ἦτο κλειστὸ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν μητέρα του καὶ εἰς τὴν ἀναγγεῖλη τὴν ἀπόφασιν του, διετάθη ἀπὸ τὸν Γκωτιέ νὰ φορέσῃ τὴν λιβεράν του καὶ νὰ σταθῇ εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τῆς Ἰωσηφίνας, διὰ νὰ εἰσάγῃ τοὺς ἐπισκέπτας. Ὑπήκουσε, λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Δὲν πειράζει! πηγαίνω ὑστερα εἰς τὴν μαμμὰ.

Εἶγεν ἤδη ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς δύο ἢ τρεῖς φίλας τῆς πολιτίδος Μπωαρναί, ἐρχομένας νὰ τὴν συγχαροῦν διὰ τοὺς ἀραβωνιάς τῆς, ὅταν ὁ κώδων τῆς εἰσόδου ἀντήχησε ζωηρῶς καὶ ἕνας ἄνθρωπος ἀνέβη δρομαίως τὴν κλίμακα, μὲ κρότους ξίφους, προσκρούοντας εἰς τὰς βαθμίδας. Ἐσπρωξέ τὸν μικρὸν χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς εἰς γῶραν κατακτηθείσαν.

Ἦτο ἄλλιν ὁ στρατηγὸς Ναπολέον Βοναπάρτης, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἰωσηφίναν διὰ πρώτην φοράν ὡς μνηστήρ καὶ νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ ὅτι οἱ γάμοι των θὰ ἐγίνοντο συντόμως, διότι μετὰ δύο ἐβδομάδας τὸ πολὺ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ πέλθῃ εἰς Ἰταλίαν, ὅπου τὸν ἐκάλουν τὰ νέα του καθήκοντα.

Ὁ στρατηγὸς εἶμεινε πολλὴν ὥραν μὲ τὴν μνηστήρ του, ὁ

«Δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ σὰς!» (Σελ. 55, στ. γ')

δὲ Λουδοβίκος, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε ἀνυπομένως πότε θὰ φύγῃ, διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἐδρασθημοῦσε τὸν ἄνωρωπον αὐτὸν, ποῦ ἡ κακὴ τύχη τὸν ἐφερον πάντοτε εἰς τὸν δρόμον του διὰ νὰ ματαιωθῇ τὰ σχέδιά του.

Ἐπὶ τῆς αἰθούσης τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη καὶ ὁ στρατηγὸς ἐξῆλθεν ἀκόλουθούμενος ὑπὸ τῆς Ἰωσηφίνας.

Ἐφαίνετο κατευχαριστημένος, καὶ ἐνῶ ἠσπάζετο μὲ διάχυσιν τὴν χεῖρα τῆς μνηστής του, παρετήρησε τὸν Λουδοβίκον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύταξεν εὐθιγενῶς καὶ ἀκίνητος παρὰ τὴν κλίμακα.

— Μπα! ἔκαμνεν ὁ Βοναπάρτης νὰ καὶ τὸ παιδί ποῦ θέλει νὰ γίνῃ χορευτὴς! Καὶ ὅταν ἡ Ἰωσηφίνα τὸν ἠρώτησε πῶς ἐγνώριζε τόσον καλὰ τὸν ὑπέρτερον τῆς, ἐκαίνοσ τὴν διηγῆσθαι γελῶν τὴν ἱστορίαν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ράπτου Κορμάς.

Ἡ πολιτίς Μπωαρναί κατηγανάκτησε διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ μικροῦ λακέ τῆς. — Στρατηγέ, εἶπε, ὅα τὸν διώξω ἀμέσως.

Ἄλλ' ὁ Βοναπάρτης ἠγαντιώθη. — Ἐὰν θέλετε νὰ μ' εὐχαριστήσετε, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ τιμωρήσετε αὐτὸ τὸ παιδί! εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχῆς, καὶ θέλω ὅλοι γύρω μου νὰ εἶνε ἐπίσης.

Ἐπειτα ἐπλησίασε τὸν μικρὸν Κορμάν, τὸν ἐτράθησεν ὀλίγον τὸ αὐτί, — κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἢ ὁποία ἀργότερα ἐμελλε νὰ γίνῃ ἱστορικὴ, καὶ τῷ εἶπε:

— Μικρὲ, φαίνεται ὅτι ἔκαμα κακὸν καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα σου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἐπανορθώσω.

Στραφεῖς πρὸς τὴν Ἰωσηφίναν, προσέθεσεν:

— Ἐὰν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ κυρία σου, ὅα σὲ πάρω μαζί μου εἰς τὴν Ἰταλίαν. Σκοπεῖω νὰ ἰδρῶσω εἰς τὸ στράτευμά μου σχολὰς παιδῶν τοῦ στρατοῦ! ἐκεῖ ὅα σὲ μάθω γράμματα καὶ ἀργότερα θὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον σου.

Ἡ Ἰωσηφίνα δὲν ἐπρόφασε νὰπαντήσῃ εἰς τὴν πρόσων εὐνοίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν μικρὸν, δι' ἀποτόμου κινήματος, ἐλευθέρωσε τὸ αὐτί του ἀπὸ τὰ δάκτυλα ποῦ τὸ ἐόλιθαν, καὶ ἀπεκρίθη ξηρῶς πρὸς τὸν Βοναπάρτην:

— Δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ σὰς!

Ὁ Ναπολέον εἶμεινε πρὸς στιγμὴν ἐκπληκτος πρὸ τῆς ἀπαντήσεως ἀλλ' ἐρεθισθεὶς ὑπὸ τῆς σταθερᾶς μνησικακίας

τοῦ μικροσκοπικοῦ τοῦ ἐχθροῦ, ἔβαλε πείσμα καὶ αὐτὸς νὰ τὸν κατακτεθῇ.

— Ἐλα, τῷ εἶπε πατριτικῶς, σέψου παιδί μου, καλλίτερα πρῖν ἀρνηθῆς αὐτὸ ποῦ σοῦ προτείνω. Πήγαινε νὰ συμβουλεύθῃς τὴν μητέρα σου καὶ ἔλα μετὰ δύο ἡμέρας νὰ μοῦ δώσης ἀπάντησιν.

Ἐπειτα, κατελθὼν τὴν κλίμακα ὅσον γρήγορα τὴν εἶχεν ἀναβῆ, ὁ Βοναπάρτης ἐξηφανίσθη.

Ὁ Λουδοβίκος ἐσπευσε τότε νὰ ἐκδυθῇ τὴν λιβεράν του καὶ, ἐξελθὼν ἀπὸ τὸ μέγαρον, διεθυβύθη τρέχων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Δεσπεῶ. Ἐβιάζετο νὰ διηγῆθῃ τὰ συμβάντα εἰς τὸν χοροδιδάσκων, εἰς τὴν Λευκοθίαν, εἰς τὴν μητέρα του, καὶ νὰ ἐπαινεθῇ ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τὴν ἀνδρικὴν του «στάσιν» ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ διδάσκαλος καὶ ἡ μαθήτριά του εἰργάζοντο, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν

Βανταδού, αλλά το μάθημα διεκόπη όταν ο μικρός εισέβαλεν αναγγέλλων ότι έφερε μίαν μεγάλην ειδήσιν.

Η Λευκοθέα ηκούσε με ανοικτόν στόμα την κατώς φουσκωμένην διήγησιν, την οποίαν έκαμει αμέσως ο φίλος της όσον δια τον κ. Δεπρω, αυτός δεν έπαυσε να παλαυνέσται και να στριφογυρίζη επί το πού, — το όποιον, καθώς γνωρίζομεν, ήτο σύμπτωμα μεγάλης αγχωνίας.

— Έτσι λοιπόν, έτελειωσε θριαμβευτικώς ο Λουδοβίκος, αφού έδωσα τού Βοναπάρτη κ. εκατάλαβε, έφυγα από το σπίτι της πολιτίδος Μπωαρναί.

— Λαμπρά! ευχή! ανέκραξεν η Λευκοθέα, υπεσχησάνη δια το κατόρθωμα του φίλου της.

— Ανοήσιες! είπε συγχρόνως ο Δεπρω.

Τα δύο παιδιά εστράφησαν με απόριαν και μ' έκπληξιν προς τον διδασκαλόν των, ο οποίος ευρεσθήσθη να εξηγηθή:

— Ναι, ναι, έκαμες ανοήσια νανρηθής δύο φορές την προστασία ενός ανθρώπου σαν τον Βοναπάρτη.

— Μα δεν μπορώ να έχω προστατήν εκείνον που μου σκότωσε τον πατέρα, υπέλαθεν ο Λουδοβίκος, εκείνον που η μητέρα μου με ώρκισε να τον θεωρώ εις όλην μου την ζωήν ως εχθρόν.

Ο Δεπρω ύψωσε τούς ώμους.

— Γιατί όχι; είπεν. Ο Βοναπάρτης δεν εινε καθόλου υπεύθυνος δια τον θάνατον του καίμενου του πατέρα σου. Η μητέρα σου, στην παραφορά της λύπης της, σου έβαλε τέτοιες ιδέες, αλλά δεν είχε δικην. Έπειτα ο στρατηγός Βοναπάρτης εινε άνθρωπος που, καθώς φαίνεται, θα τραβήξη πολύ μπροστά, και αντι να επιμείνης εις την εχθραν σου, πράγμα που του εινε εντελώς αδιάφορον, θα έκαμνες καλλίτερα να επωφεληθής της εύνοιας του δια να εξασφαλίσης το μέλλον σου. Αυτή εινε η γνώμη μου, μικρέ μου, και αυτά θα πώ τω μητέρα σου.

— Μα θέλει να με κάμη στρατιωτικό, αντέτεινεν ο Λουδοβίκος, και ξέρεις πολυ καλά ότι θέλω να γίνω χορευτής σαν τη Λευκοθέα.

— Γιου προς το παρον «παίς του στρατού», απεκριθη ο Δεπρω, και κατόπιν βλέπομεν.

Το παιδι έκλονισθη. Αι συμβουλαι του διδασκαλου του τω ενένπνεον την μεγαλύτεραν εμπιστοσύνην και μη έχον πλέον την δύναμιν ναντισταθής, εστράφη προς την Λευκοθέαν ως δια να της ζητήσῃ συγγνώμην. Αλλ' αυτή, εις επιτακτικόν νεύμα του Δεπρω, είπεν απλάς:

— Ποτέπυ να γάρεις ο πατριού λέγει ο κύριος Δεπρω, Λουδοβίκε. Ξέρεις καλ' ήθερα, μα εμπεδοσόμερον μας και εινε σαν πατέρα μας ο καλός μας διάναλος.

Και η χορευτική μικρούλα επέρασε το χειράκι της εις τον κωμόν του καλού ανθρώπου, τον οποίον, ειδήσας, τράσαν διότι ειγεν επιθυμίαν να το κάμη, όσον και δια να κούνη τα δακρυα, τα όποια ανέβησαν εις τα μάτια της με την ιδεαν ολιγοπαρρησιάζετο τον φίλον της.

Ο Λουδοβίκος είπε νικητή. Έδήλωσεν ότι θα έλεγεν εις την μητέρα του όσα τω είπεν ο διδασκαλός του, και έήλθε συγκεκλιμένως.

Όταν έμεινεν μόνος με την Λευκοθέαν, ο χορευτής τη εξήγησε δια μακρών, ότι ολόκληρον το μέλλον του φίλου της διακυβέετο τώρα, και ότι και ουδένα λό-

παιδίον. — Να σου πω, Λουδοβίκε, που είπα, το ξέρεις ότι είσαι πικρο εύτυχής που πήραίνεις στην Ιταλίαν, εύτυχής προπαύων την Λευκοθέα.

— Για τη Λευκοθέα; ηρώτησεν εκπληκτός ο μικρός.

— Μάλιστα, απήντησεν ο χοροδιδασκαλός, και θα σου το εξήγησω αμέσως. Δεν σε ώμιλησα πολλές φορές δια την Ζαρινή, την μεγάλην χορευτήρια;

— Ναι, αλλά τί αγασά έχει.

— Δείπον, το άστρον αυτό της Τεχνης εύρισκεται τώρα στην Ιταλία, στο Μιλάνο. Μόλις φθάσής εκεί, θα πάς να την εύρης και θα της ζητήσης, εν μέρους μου, να σου δώση ένα ζευγάρι σκαρπινια της του χορού.

— Γιατί, ηρώτησαν μαζί τα δύο παιδιά, τα όποια δεν έβλεπον που ήθελε να φθάσῃ ο διδασκαλός των.

— Δια να τα δώσωμε στη Λευκοθέα, διάβολε! ανέκραξεν ο Δεπρω. Όταν θα πρωτογυρέσῃ στην Όπερα, θα φορή αυτά τα σκαρπινια και θα εινε καλός οίονός!

— Αχ, ναι! είπεν η Λευκοθέα ικετευτικώς προς τον Λουδοβίκον, αν έχω τα σκαρπινια της Ζαρινης, είμαι βεβαία ότι θα επιτύχω.

— Πολυ καλά λοιπόν, θα τα έχης! απεκριθη ο μικρός εντόνως.

Και εύτυχής με την ιδεαν ότι θα έφαινετο χρήσιμος εις την φίλην του, απήλθε τρέχων προς το μέγαρον της Ίωσηφίνας.

Έβιάζετο τώρα να τη αναγγείλη ότι ήλλαξε γνώμη, και ότι έδέχετο να αναχωρήσῃ εις Ιταλίαν με τον Βοναπάρτην, αφού αυτός ήτο εόμιμος τρόπος δια να ύπαξη εις το Μιλάνον, και να ζητήσῃ τα χορευτικά υποδήματα της Ζαρινης δια την Λευκοθέαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ο ΚΑΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΕΚΤΩΡ

Οι γάμοι του Βοναπάρτου με την Ίωσηφιναν ετελέσθησαν μετά τινάς εβδομάδας, την 9 Μαρτίου 1796, την δεκάτην της εσπέρας, εν στενωτάτω κύκλω. Μάρτυρες της Ίωσηφίνας ήσαν ο Μπαρράς και ο Ταγιέν, του δε Ναπολέοντος ο ύπασπιστής του Δεμαρουά και ο δικηγόρος Καλμελέ.

Η τελετή δεν υπήρξε τώσον φαειρά. Περιμένοντες τον Βοναπάρτην, ο οποίος εφθασεν αργά, ο μεν Δεκλέρκ, ο ληξιαρχός του δεκάτου τμήματος, εκοιμάτο εις την πολυθρόναν του, η δε Ίωσηφίνα συνώμιλει δυσθύμως με τούς μάρτυρας της, ριπτούσα όλονον προς την θύραν ανυπόμονα βλεμμάτα.

Επιτέλους ο γαμβρός εισώρμησε θυελλώδης κατά την συνήθειάν του και έξω-

πύσας τον κ. Δεκλέρκ. — Έμπρός, τώπαρε, πάντρεψτε μας γρήγορα και σε τρεις ώρες.

Έπιτός δέκα λεπτόν υπεγράφησαν τα συμβόλαια και οι νεόνυμφοι από το Δημαρχειον διηυθύνθησαν πείτ' προς την εδον Σαντραίν.

Το μικρόν μέγαρον ήτο λαμπρως φωταγωγημένον, και όλον το προσωπικόν, αποτελούμενον από τον Γνωσιέ, την δεσποινίδα Κομπίν, τον Λουδοβίκον και τον κακότροπον μικρον σκύλον Έκτωρα, έσηλθε να ευχθή τους νεόνυμφους εις το προαύτιον.

Η Ορσενάια και ο Ευγένιος είχαν επιστάσει εις το Σαιν-Ζερμαίν με την θείαν των.

Ο Γνωσιέ, με μεγάλην επισιμότητα, ήθελσε να παγγείλη μίαν μικράν προσφώνησιν, δια την όποιαν εκόπιασε, γράφων και σβύνων, όλην την ήμέραν, αλλ' ο Βοναπάρτης πολυ βιάστικος την έσπέ-

ραν εκείνην, τούς απεπεμψεν όλους, έπηρε μίαν κληυδα, και ενώ ητοιμάετο νανέλθῃ την κλημακα, εσονταψεν επάνω εις τον Λουδοβίκον.

— Μπα, μπα! έκαμη βλέπων τον μικρόν, ο οποίος εσπέκετο εύθυμής και ακινητός εμπρός του, ήλθεσ λοιπόν στα συλλογικά σου;

Και χωρίς να περιμείνη την απάντησιν του παιδίον, προσέθεσε:

— Πήγαινε αύριο να ποχαιρέτησῃς τη μητέρα σου, γιατί φεύγομε μετά δύο ήμέρας.

Ο Βοναπάρτης ήθελσε να εξακολουθήσῃ τον δρόμον του, αναβαίνων την κλημακα, αλλά φαίνεται ότι εκτός του μικρού Λουδοβίκου, ο σκύλος της Ίωσηφίνας είχε και άλλον εχθρον εις το σπίτι της.

Ο εχθρός αυτός ήτο ο σκύλος Έκτωρ, ο οποίος είχε σταθή εις το μεσοκαλον του πρώτου πατώματός και, βλέπων τον

Βοναπάρτην ανερχόμενον, ήρχισε να γρολλίση υποκώφως, με καταφανείς διαθέσεις να τον έμποδίσῃ να εισέλθῃ εις τα δωμάτια της κυρίας του.

Ο Ναπολέων έδοκίμασε να τον καταπραύνη, και εξέτεινε την χείρά του δια να τον γαιδέυσῃ. Ο σκύλος όμως έδειξεν αμέσως τὰ μυτερα δόντια του, γαυγίζων απειλητικώτερα.

Ο στρατηγός εθώμωσε και, πριν προφθάσῃ να παρέμβῃ η Ίωσηφίνα, παρεμέρισε τον σκύλον με το πόδι του δια να περάσῃ.

Ο σκύλος τότε εφώρμησε μανιώδης και τον εδάγκασεν εις την κνήμην.

Ο Βοναπάρτης εσώκωνεν ήδη την πτέρναν δια να τιμωρήσῃ, όπως τού ήξιζε το κακότροπον ζώριον, αλλά εν ίκετευτικόν βλέμμα της Ίωσηφίνας τον συνεκράτησε.

(Επεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

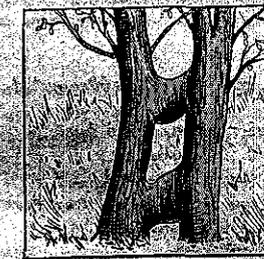
Παράδοξον έθιμον

Οι κάτοικοι του Θιβέτ έχουν την συνήθειαν να φυτεύουν έξωθεν των αικιών των μακρὰ καλάμια μ. π. α. μ. π. ο. υ., και να τα στολίζουν με διαφόρων χρωμάτων κουρβιόπανα. Ο πα-

ράδοξος αυτός σημαυστολισμός γίνεται, λέγουσιν, δια να καταμακρύνῃ τα κακά πνεύματα απο το σπίτι. Φαίνεται ότι εις το Θιβέτ νομίζουν ότι ο διάβολος εινε καγέρας σποδύστικος.

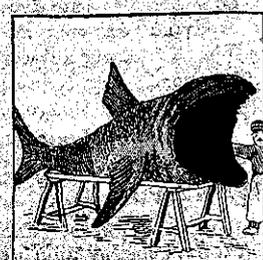
Άξιοπεριεργον Δένδρον

Εις την Νιβάδαν της Καλιφορνίας ύπάργχει εν άξιοπεριεργον δένδρον, η μάλλον δύο δένδρα διδυμα, ηνωμένα μεταξύ των, όπως δειγχει αυτή η εικων, αναίτηραμένη από φωτογραφίαν.

Κανείς δεν είξευρει αν το δυσάυτα δένδρα εφύτρυσαν μαζί, ή αν συνήχθησαν κατόπιν δια της αναμίξεως των κλάδων των, δια μιάς τεχνητής ή και φυσικής μοσχεύσεως.

Ο μεγαλύτερος καρχαρίας

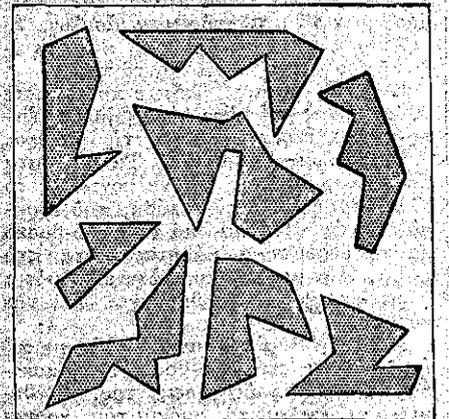

Ο μεγαλύτερος καρχαρίας εχ' όσον ηλιεθθησαν ποτέ, εινε αυτός. Συνελήθη εις τον όρμον του Αγίου Πέτρου της Καλιφορνίας, εις ένα

δικτυ, καθ' την στιγμήν ητοιμάετο να καταβροχθίσῃ τα εντός αυτού εύρισκόμενα ψάρια. Η άδηφαγία του τον κατέστρεψεν, εινε δε γνωστόν ότι ο καρχαρίας εινε το πλέον άδηφαγον ζώον του κόσμου.

Εβδομαδιαιοι Διαγωνισμοι

Α'. Παίγνιον

Με τὰ όκτώ αυτά τεμάχια να σχηματισθῇ τέλειον τετράγωνον.

Β'. Μαγική Εικων

Η κυρία αυτή ήλθεν εδω δια να εύρη τον άνδρα της. Που εινε;

Άλλοις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθηνas, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, ειμπορει να στείλῃ τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθοῦν. Αναλόγως δε του ποσού το όποτον θαποτελεσθῇ από τὰ δεκάλεπτα, θα έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθησόμενον δι' εν έτος, τούς δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τοιμηνίαν. (Έάν κληρωθῇ ο συνδρομητής, η συνδρομή του θα παραταθῇ).

Λύσεις του Παίγνιου του 5ου φυλλαδίου

Αι ζητούμεναι λέξεις εινε: Εύφροσύνη, Φωκίων, Θάλεια, Άριστιππος, Σφρος, Λάχεις, Κριτίας, Άντιφών.

Βανταδούρ, αλλά το μάθημα διεκόπη όταν ο μικρός εισέβαλεν άναγγέλλων ότι έφερε μίαν μεγάλην είδησιν.

Η Λευκοθέα ήκουσε με άνοιχτόν στόμα την κάπως φουσκωμένην διήγησιν, την όποιαν έκαμεν άμέσως ο φίλος της όσον δια τον κ. Δεπρω, αυτός δέν έπαυσε να ταλαντεύεται και να σπρηφογυρίζη επί τόπου, —τό όποιον, καθώς γνωρίζομεν, ήτο σύμπτωμα μεγάλης άμηχανίας.

— Έτσι λοιπόν, έτελείωσε θριαμβευτικώς ο Λουδοβίκος, άφου έδωσα τού Βοναπάρτη κ' εκατάλαβε, έφυγα από το σπίτι της πολιτίδος Μπωαρναί.

— Λαμπρά! ευγεί άνεκραξεν η Λευκοθέα, ύπερήςανη δια το κατόρθωμα του φίλου της.

— Άνοησίες! είπε συγχρόνως ο Δεπρω.

Τά δύο παιδιά έστράφησαν με άπορίαν και μ' έκπληξιν προς τον διδάσκαλον των, ο όποιος εύρησιστήθη να εξηγηθή:

— Ναι, ναι, έκαμες άνοησία νάρνηθής δυο φορές την προστασία ενός ανθρώπου σαν τον Βοναπάρτη.

— Μα δέν μπορώ να έχω προστατήν εκείνον που μου σκότωσε τον πατέρα, υπέλαθεν ο Λουδοβίκος, εκείνον που η μητέρα μου με ώρκισε να τον θεωρώ εις όλην μου την ζωην ως έχθρον.

Ο Δεπρω ύψωσε τους ώμους.

— Γιατί όχι; είπεν. Ο Βοναπάρτης δέν εινε καθόλου υπεύθυνος δια τον θάνατον του καίμενου του πατέρα σου. Η μητέρα σου, στην παραφορά της λύπης της, σου έβαλε τέτοιες ιδέες, αλλά δέν είχε δικην. Έπειτα ο στρατηγός Βοναπάρτης εινε άνθρωπος «Ο Ναπολέων έδοκίμασε να τον καταπαύνη...» (Σ. 57, στ. γ') χορευτικά ύποδήματα της Ζαρίνη δια την Λευκοθέαν.

— Λοιπόν, τον ήρώτησεν ο Δεπρω, τί είπεν η μητέρα σου; — Μου είπεν, απεκριθη ο μικρός, ότι αν και της κοστίζη πολύ, πρέπει να ακολουθήσω τας συμβουλάς σας.

— Μπράβο! άνεκραξεν, ο χορευτής, έκτελών τρεις ιλιγγιώδεις στροφάς η μητέρα σου εινε φρόνιμη γυναίκα! Τρέξε τώρα άμέσως και πές της κυρίας σου ότι είσαι έτοιμος να ακολουθήσης τον Βοναπάρτην ως παις του στρατού.

— Πηγαινιω, είπεν ήσυχως ο Λουδοβίκος.

Ένω διηυθύνετο περίλυπος προς την θύραν, ο διδάσκαλος του ειχε μίαν μεγαλοφυά έμπνευσιν, η όποια επανέφερεν άμέσως το μειδιωμα εις το πρόσωπον του

— Πρέπει να κάμης ό,τι σου λέγει ο κύριος Δεπρω, Λουδοβίκε. Ξέρει καλύτερα μας το συμφέρον μας και εινε σαν πατέρα μας ο καλός μας δάσκαλος.

Και η χαριτωμένη μικρούλα επέρασε το χεράκι της εις τον λαιμόν του καλού ανθρώπου, τον όποιον έφίλησε, τόσοσόνότι ειχεν επιθυμίαν να το κάμη, όσον και δια να κρύψη τα δάκρυα, τα όποια άνέβησαν εις τα μάτια της με την ιδεαν ότι θαπεχωρίζετο τον φίλον της.

Ο Λουδοβίκος ειχε νικηθή. Έδήλωσεν ότι θα έλεγεν εις την μητέρα του όσα τω είπεν ο διδάσκαλος του, και εξήληθε συγκεκινημένος.

Όταν εμεινε μόνος με την Λευκοθέαν, ο χορευτής τη εξήγησε δια μακρών, ότι όλόκληρον το μέλλον του φίλου της διεκυβέυετο τώρα, και ότι κατ' ουδένα λό-

παιδιού:—Να σου πω, Λουδοβίκε, τω είπε το ξέρεις ότι είσαι πολύ εύτυχής που πηγαινεις ετην Ιταλίαν; εύτυχής προπάντων για τη Λευκοθέα;

— Για τη Λευκοθέα; ήρώτησεν εκπληκτικός ο μικρός.

— Μάλιστα, απήντησεν ο χοροδιδάσκαλος, και θα σου το εξηγήσω άμέσως. Δέν σ' εώμιλησα πολλές φορές δια την Ζαρίνη, την μεγάλην χορευτρια;

— Ναι, αλλά τί σ' έχει;

— Λοιπόν, το άστρον αυτό της Τέχνης εύρίσκεται τώρα ετην Ιταλία, ετο Μιλάνο. Μόλις φθάσής εκεί, θα π' ες να την εύρης και θα της ζητήσης, εκ μέρους μου, να σου δώση ένα ζευγάρι σκαρπινια της του χορού.

— Γιατί; ήρώτησαν μαζί τα δύο παιδιά, τα όποια δέν έβλεπαν που ήθελε να φθάση ο διδάσκαλος των.

— Δια να τα δώσωμε ετη Λευκοθέα, διάβολε! άνεκραξεν ο Δεπρω. Όταν θα πρωτοχορήψη ετην Όπερα, θα φορή αυτά τα σκαρπινια και θα εινε καλός οίωνός!

— Αχ, ναι! είπεν η Λευκοθέα ικετευτικώς προς τον Λουδοβίκον αν έχω τα σκαρπινια της Ζαρίνη, είμαι βεβαία ότι θα επιτύχω.

— Πολύ καλά λοιπόν, θα τα έχης! απεκριθη ο μικρός εντόνως.

Και εύτυχής με την ιδεαν ότι θα εφαινετο χρήσιμος εις την φίλην του, απήληθε τρέχων προς το μέγαρον της Ίωσηφίνας.

Έβιάζετο τώρα να τη άναγγείλη ότι ήλλαξε γνώμη, και ότι έδέχετο να αναχωρήση εις Ιταλίαν με τον Βοναπάρτην, άφου αυτός ήτο ο μόνος τρόπος δια να υπάγη εις το Μιλάνον και να ζητήση τα χορευτικά ύποδήματα της Ζαρίνη δια την Λευκοθέαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο ΚΑΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΕΚΤΩΡ

Οι γάμοι του Βοναπάρτου με την Ίωσηφιναν έτελέσθησαν μετά τινας εβδομάδας, την 9 Μαρτίου 1796, την δεκάτην της εσπέρας, εν στενωτάτω κύκλω. Μάρτυρες της Ίωσηφίνας ήσαν ο Μπαρράς και ο Ταγιέν, του δε Ναπολέοντος ο ύκασπιστής του Λεμαρουά και ο δικηγόρος Καλμελέ.

Η τελετή δέν υπήρξε τόσοσόνότι φαιδρά.

Περιμένοντες τον Βοναπάρτην, ο όποιος εφθασεν άργά, ο μεν Λεκλέρκ, ο ληξιαρχος του δεκάτου τμήματος, έκοιμάτο εις την πολυθρόναν του, η δε Ίωσηφίνα συνωμίλει δυσθύμως με τους μάρτυρας της, ρίπτουσα όλονεν προς την θύραν άνωπόμονα βλέμματα.

Επιτέλους ο γαμβρός εισώρμησε θυελλώδης κατά την συνήθειάν του και εξύ-

πνισε τον κ. Λεκλέρκ.— Έμπρός, τω είπε, παντρέψετέ μας γρήγορα και ός τελετώνωμε.

Έντος δέκα λεπτών υπεγράφησαν τα συμβόλαια και οι νεόνυμφοι από το Δημαρχείον διηυθύνθησαν πεζή προς την εδν Σαντραίν.

Το μικρόν μέγαρον ήτο λαμπρως φωταγωγημένον, και όλον το προσωπικόν, αποτελούμενον από τον Γκωτιέ, την δεσποινίδα Κομπαιν, τον Λουδοβίκον και τον κακότροπον μικρόν σκύλον Έκτωρα, εξήληθε να εύρηθη τους νεόνυμφους εις το προαύλιον.

Η Όρτενσία και ο Ευγένιος ειχαν έπιστρέψη εις το Σαιν-Ζερμαίν με την θειαν των.

Ο Γκωτιέ, με μεγάλην έπισημότητα, ήθέλησε ναπαγγείλη μίαν μικράν προσφώνησιν, δια την όποιαν εκόπιασε, γράφων και σβύνων, όλην την ήμέραν' αλλ' ο Βοναπάρτης πολύ βιάστικός την έσπέ-

ραν εκείνην, τους απέπεμψεν όλους, έπηρε μίαν λαμπάδα, και ενω ήτοιμάζετο νανέλθη την κλίμακα, έσκόνηταψεν επάνω εις τον Λουδοβίκον.

— Μπα, μπα! έκαμε βλέπων τον μικρόν, ο όποιος έστέκετο εύθυνής και ακίνητος εμπρός του' ήλθεσ λοιπόν στα συλλογικά σου;

Και χωρίς να περιμεινη την απάντησιν του παιδιού, προσέθεσε:

— Πηγαινε αύριο ναποχαιρετήσης τη μητέρα σου, γιατί φεύγομε μετά δυο ήμέρας.

Ο Βοναπάρτης ήθέλησε να εξακολουθήση τον δρόμον του, αναβαίνων την κλίμακα, αλλά φαίνεται ότι εκτός του μικρού Λουδοβίκου, ο σύζυγος της Ίωσηφίνας ειχε και άλλον έχθρον εις το σπίτι της.

Ο έχθρος αυτός ήτο ο σκύλος Έκτωρ, ο όποιος ειχε σταθή εις το μεσόσκαλον του πρώτου πατώματός και, βλέπων τον

Βοναπάρτην ανερχόμενον, ήρχισε να γρυλλίζη ύποκώφως, με καταφανείς διαθέσεις να τον έμποδίση να εισέλθη εις τα δωμάτια της κυρίας του.

Ο Ναπολέων έδοκίμασε να τον καταπαύνη, και εξέτεινε την χείρά του δια να τον χαϊδέυση. Ο σκύλος όμως έδειξεν άμέσως τα μυτερά δόντια του, γαυγίζων άπειλητικώτερα.

Ο στρατηγός έθώμως και, πριν προφθάση να παρεμβη η Ίωσηφίνα, παρεμέρισε τον σκύλον με το πόδι του δια να περάση.

Ο σκύλος τότε εφώρμησε μανιώδης και τον εδάγκασεν εις την κνήμην.

Ο Βοναπάρτης έσήκωνεν ήδη την πτέρναν δια να τιμωρήση όπως τω ήξιζε το κακότροπον ζώαριον, αλλά έν ικετευτικόν βλέμμα της Ίωσηφίνας τον συνεκράτησε.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

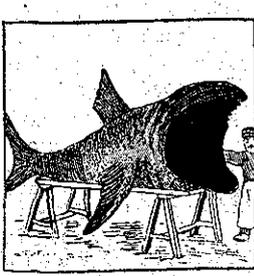
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Παράδοξον ζθιμον

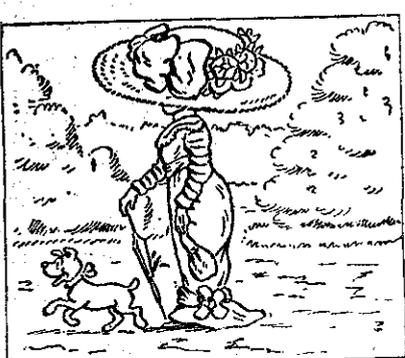
Οι κάτοικοι του Θιβέτ εθιαν να φυτεύουν εξώθεν των οικιών των μακρυά καλάμια μ π α μ π ο υ, και να τα στόλιζον με διαφόρων χρωμάτων κουρελόπανα. Ο παράδοξος αυτός σημαυστολισμός γίνεται, λέγουν, δια ναπομακρύνη τα κακά πνεύματα από το σπίτι. Φαίνεται ότι εις το Θιβέτ νομίζου, ότι ο διάβολος εινε κανέννας σπουργίτης!

Ο μεγαλύτερος καρχαρίας

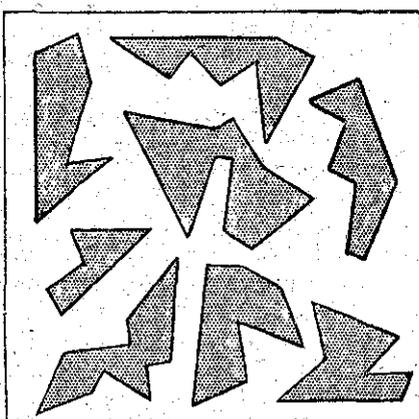
Ο μεγαλύτερος καρχαρίας εξ όσων ήλιεθησαν ποτέ, εινε αυτός. Συνελήθη εις τον όρμον του Αγίου Πέτρου της Καλιφορνίας, εις ένα δίκτυ, καθ' ην στιγμήν ήτοιμάζετο να καταβροχθίση τα έντος αυτού εύρισκόμενα ψάρια. Η άδηφαγία του τον κατέστρεψεν, εινε δε γνωστόν ότι ο καρχαρίας εινε το πλέον άδηφαγον ζώον του κόσμου.

Β'. Μαγική Εικών

Η κυρία αυτή ήλθεν εδω δια να εύρη τον άνδρα της. Που εινε;

Εβδομαδιαιοι Διαγωνισμοι Α'. Παίγνιον

Με τα όκτώ αυτά τεμάχια να σχηματισθί τέλειον τετράγωνον.

Αξιοπεριεργον Δένδρον

Εις την Νιβάδαν της Καλιφορνίας ύπαρχει εν αξιοπεριεργον δένδρον, η μάλλον δυο δένδρα διδυμα, ήνωμένα μεταξύ των, όπως δειχνη αυτή η εικών, αντίγραμμένη από φωτογραφίαν.

Καναίς δέν ειξεύρει αν τα δύο αυτά δένδρα εφύτρωσαν μαζί, η αν συνηύθησαν κατόπιν δια της αναμίξεως των κλάδων των, δια μιάς τεχνητής η και φυσικής μοσχεύσεως.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής η αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, ειμπορει να στείλη τας λύσεις εις το γραφετόν μας (38, όδός Έβριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν η με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθοϋν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθί από τα δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθησόμενον δι' εν έτος, τους δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν η τριμηνίαν. (Έάν κληρωθί ο συνδρομητής, η συνδρομή του θα παραταθί).

Λύσις του Παίγνιου του 5ου φυλλαδιου

Αι ζητούμεναι λέξεις εινε: Ευφροσύνη, Φωκίων, Θάλεια, Άριστιππος, Σϋρος, Λάχεσις, Κριτίας, Άντιφών.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Χιόνι βαρύ είχε πέση στο μικρό χωριουδάκι. Όλα τα σπιτάκια του κάτασπρα έδειχναν θέαμα μαγευτικό με την χιονισμένη σκεπή των. Και οι άχυρένιες καλύβες τών πτωχών κατοίκων και αυτές είχαν μαζεύση παχύ χιόνι στην άχυρένια στέγη των. Όλος ο τόπος από μακριά φαινόταν σαν ένα άπλωμένο λευκό σινδόνι. Ολίγοι άνθρωποι ξεπαγιασμένοι στους δρόμους, έκινούντο για να κερδίσουν το ψωμί τών... Το προαύλιό της έκκλησίας του χωριού, ο θόλος της και το σαραβαλιασμένο ξύλινο καμπαναριό με την παλιά καμπάνα, του ήσαν κάτασπρα από το χιόνι... Τά φύλλα τών δένδρων κοραυμάνα όλα, έγεργαν από το βάρος του χιονιού που είχε σταθί επάνω των.

Χορτάρι πράσινο δεν έφαινετο πλέον στον άπεράντο κάμπο που ήτο δίπλα στην έκκλησία... Παντού χιόνι... Χανόταν το φως τής ημέρας και έφάνησαν τά φαναράκια τών παιδιών που έψαλλαν γλυκά, γλυκά τά κάλαντα. ... Αργά τή νύκτα εκτύπησε ή καμπάνα τής έκκλησίας για τόν όρθρο και το χιόνι, πυκνωμένο, ακόμη έπεφτε... Ήταν Πρωτοχρονιά.

Ριγολέττος

ΑΝΤΙΘΕΣΙ

Παρασμένα μεσάνυχτα. —Τό χωριό κοιμάται. Τά χαριτωμένα άσπρα σπιτάκια του βυθισμένα στο σκοτάδι, κοιμούνται ήσυχα ήσυχα... Από μερικά παράθυρα φαίνεται ένα μικρό, έν' άπαλό φως. Τι νάνε;... Είναι τό καντήλι που καίει στο εικονοστάσι και του τελευταίου πτωχόσπιτου' είνε ή έλπίδα του χωριάνη' μπροστά σ' αυτό πριν κοιμηθί, έσταύρωσε μ' εδλάβεια τά χέρια και μίλησε λίγες στιγμές μ' Εκείνον, από τόν όποιον, τόσα περιμένει, τόσα περιμένει, τόσα έλπίζει... Κοιμάται τώρα, άπληδημένος άπ' τή δουλειά τής ημέρας' ποιός ξέρει τί γλυκό, τί ήσυχο όνειρο βλέπει... Καμμία φωνή, καμμία κίνηση αυτή τήν ώρα στο χωριό' κάπου-κάπου άκούγεται ή μονότονη τής κουκουβάγιας φωνή. Και το χλωμό φεγγάσι δίχνει ένα γλυκό, ένα συμπαθητικό φως σ' όμορφο χωριό που ήσυχα κοιμάται...

...Παρασμένα μεσάνυχτα... Τ' είνε όλος αυτός ο κόσμος που σκορπίζεται τώρα στους ήλεκτροφωτισμένους δρόμους; είνε οι άνθρωποι που βγαίνουν άπ' το θέατρο, που μόλις έτελειώσε. Πόσα φώτα, πόση κίνηση... ήμέρα θα έλεγε κανείς. Θα καθίσουν τώρα στο καφενετό να κάσουν το παγωτό τους' είνε τόσο ήσυχη νυχτιά... Τίποτε δεν τούς βιάζει να κοιμηθούν... Λέγουν τώρα τās έντυπώσεις του θεάτρου. "Αλλά προτιμήσω ν' άκούσουν τήν όρχήστρα του καφενετίου... Ποιός δίνει προσοχή σ' όμορφο φεγγάσι που χάνεται εμπρός σ' άφρογα φώτα τής πόλεως...

Πηγαίνουν πιά να κοιμηθούν' ζαλισμένος ο νους τους άπ' τές έννοιες τής ημέρας... Ποιός ξέρει τί ταραγμένα, τί τρομαχτικά όνειρα βλέπουν τώρα, πού τ' άστέρια στον ουρανό τρεμοσβύνουν...

Άδρα τής Νεότητος

ΛΕΩΝ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

Λευκές νεράιδες σόλιασαν το σώμα σου. [Στά βόθη Τής θάλασσας τ' άμέριττα σ' άνόβανε το Μνήμα Μά ο χλωμός ο θρόλλος σου εσβύστηκε [στη Αθήνη, Έχάθηκε στα σκοτεινά τά βάθη της. — Τι κρίμα! —

Αιώνια θα σου πλέκουνε τά κύματα σκοπούς, Μά ωίμέ! και το λευκό το φάσμα Σου [μονάχο, Θε να πλανιέται τραγικά άπ' τούς παλιούς καιρούς [λιρδές καιρούς Και μοιρολόγια θα σκορπίσ τής ερημιάς [τό βράχο... Γυιός του Ίσκιου

Η ΜΑΝΔΡΑ

Ολίγα άναμνήσεις μου μένουν από τότε... Ένθυμούμαι ότι ευρέθη μαζί με ένα φίλον μου επάνω εις μίαν μικράν πεδιάδα γεμάτην από πετραδάκια.

Ήτο χειμών. Έκαμε τόσο κρύο που, έν φ' ευρισκόμεθα 'στο κυνήγι, άφίσαμεν κατά μέρος τά πουλιά και τά τουφέκια κι' έκυττάσαμε να ζεσταθούμε...

Έξαφνα από τά κατοικίαινα σύννεφα ήρχισαν να πίπτουν ολίγα νιφάδες. Είχα πολύν καιρόν να ιδώ χιόνι. Και μία χαρά, που ούτ' έγω ήξευρα από που προήρχετο, μ' έκυρίευσε...

Δέν έχον' παράση ολίγα στιγμιαί και το χιόνι έπιπτε τόσο πυκνά, που ήναγκάσθημεν να αναζητήσωμεν άσυλον. Έκει κοντά ήτο μία μάνδρα, και μία ύψηλή άκακία ύψώνετο κοντά της.

Κι' έν φ' το χιόνι έπιπτε πυκνό ώστε να μη βλέπωμεν ούτε δέκα βήματα εμπρός μας, ετρέξαμεν προς τή μάνδρα.

Επ' τέλος εφθάσαμε. Τά πρόβατα ήσαν συμμαζεμένα το ένα κοντά εις το άλλο. Εμβήκαμε στη καλύτερη, που εχρησίμευεν ως κατοικία δια τόν γερο-βοσκό και τόν εθρομεν να καθήται κοντά 'στο τζάκι. Μία μεγάλη πυρά εχυνε πλούσια γύρω - τριγύρω τή θερμομαι και τήν ετύχια.

Μετά τήν «καλημέραν» έκαθήσαμε κι' ήμεεις κοντά 'στο γερο-βοσκό και διασκεδάσαμε με τās διηγήσεις του. Ένθυμείτο κι' εκείνος διά χρόνια του, χρόνια ετύχιας, καθώς μās έλεγε, άν και ήμεεις και τότε ακόμη τόν εξηλεύσαμε διά τήν ετύχιαν του...

Έξω το χιόνι εξηκούθει. Ένώ συνωμιλούσαμεν με το αγέρο μας, ερχεται κι' άλλος βοσκός από τήν γειτονική μάνδρα και τόν παρακαλεί να πάνε μαζί ναύρουν μία γίδα που είχε χαθή «μέσα στο ρουμάνι».

Ο φίλος μας ευχαρίστως τόν ήκολούθησε και ήμεεις τότε ανεχωρήσαμεν από τή μάνδρα, έν φ' το χιόνι εξηκούθει να πίπτη πυκνό, και γ' τά πουλιά να κρίζουν που και που και να ζητούν άσυλο μέσα εις τήν ερημία.

Άγιειρος

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

Θέλω μιιά νύκτα, τήν ώρα που το φεγγάρι θα μεσουρανή και από ψηλά θα ρίχνη τής χλωμές του άχτίδες, 'κ' ή φύσις όλη στην άγκαλιά του ήπανου θ' αναπαύεται, μονάχη να ευρεθώ στον ίερό τής Άκροπόλεως βράχο. Μόνη θέλω να ζήσω για μιιά στιγμή άνάμεσα στα θεία ερείπια, και να νομίσω πως έστω και για λίγο εώ στην ώραία εκείνη έποχή. Κ' ένφ' ή φύσις όλη θα ήσυχάζη και μονάχη ο γρύλλος θα ταραξή τή σιγαλιά τής νύκτας, έγω εκεί ψηλά ν' άποτείλω γλυκιάτον ύμνον προς τήν αρχαιότητα!...

Μουσική

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Είς το θέατρον. Χωρικός (πρός τόν υιόν του ο όποιος σκύπτει από το ύπερ-ώρον θιά να ιδή κάτι τι): — Για όνομα του Θεού, Άνδρέα! μην πέσης εκεί κάτω, και κάθε κάθισμα κοστίζει τέσσαρες δραχμές!

Νέλλε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή μικρά Κική μαθαίνει από τήν θείαν της τήν προσευχήν «Θεοτάε, Παρθένε, χάρεε κεχαριτωμένη, Μαρία ο Κύριος μετά Σου... κλπ.» «Μά δεν μου λές, θείτσα, έρωτά ή μικρά, πως ο Κύριος αυτός έχει σου, άφού οι άλλοι κύριοι δεν έχουν;»

Έστάλη υπό τής Λεοντανοπούλας

Ο Διδάσκαλος προς τόν Έλευθερον Ήπειρώτην: — Κλίνε μου, σε παρακαλώ, το ήμεις.

Και ο Έλευθερος Ήπειρώτης: — Οι μίε, τών μωών, τοίε μισί... Έστάλη υπό τής Αιθερίας Μουσικής

Ο Τοτός προς ένα κύριον, δείχνων το νεογέννητον αδελφάκι του: — Δεν είνε χαριτωμένο παιδάκι; Και άπαράλλακτε, ξερετέ, ο παππούς...

— Με αυτό δεν μπορεί να φανή από τώρα, πραχτηρή ο κύριος.

— Πώς; άναρχάει ο Τοτός; δεν βρέπετε ότι δεν έχει ούτε μαλλιά ούτε δόντια;

Έστάλη υπό Κλεισίμης Παπασπυρίδου

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΚΟΥΚΟΣ

— Γιατί του κούκου τή φωνή Δέ λές καλή μονάχη; Μήπως λαλούνε οι πετεινοί Καλύτερά του τάχα; Οι κούκοι τραγουδούνε, Νομίζω, πιο γλυκά, Χωρίς... να μās ζωντανός Λαλάντας ζαφνικά... — Γιατί, παιδί μου, μοιάζει Το φαντασμένου εγωιστή, Πού μόνος του φωνάζει, Νάν τονε λένε Κ α ε ι ν ε ι, Και τόν εαυτό του διαλαλεί, Χωρίς κανένα να ωφελή. Τόν πετειν' όμως αγαπά, Γιατί... είν' άνάγκη να στέ' πώ; (Μίμησις)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Άθήναι, 38, οδός Ευρύπιδου τήν 12ην Ιανουαρίου 1911

ΜΕΤΑ τās εορτάε, τās όποιάς επεράσατε τόσον ώραία, κυττάκατε τώρα να έπιμελήθητε εις τά μαθήματά σας. Όλο κ' εμπρός! όλο καί άριστα!

Τό είδα κ' έγω, Κορημικοπούλα, αυτό το τηλεγράφημα περι του νεαρού Έλληνοε εφευρέτου Ζαχαράκη, δια τόν όποιον σās έγραψεν ο κ. Φαίδων. Ήκουσα δε και από άλλους, ότι ή εφευρέσις του κρινεται θαυμασία.

Μά βέβαια πρέπει να σου φαίνομαι άπαράιτητος' άφού με διαβάσεις δέκα χρόνια τώρα, παλαιά μου φίλη Νυμφαία! Σ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις, και περιμένω να μου στείλεις κάτι δια τήν Σ.Σ.Σ.

Ή σελίς μας, Νηρηίς, διατρέιται εις στήλας και ή στήλη εις γραμμάε ή εις στίχους. Όταν λέγωμεν εις τόν δον στίχον τής τάδε στήλης, τής τάδε σελίδος, θα εύρης πρώτα τήν σελίδα, έπειτα τήν στήλην, και θα μετρήσης εξ αρχής άράδες, — μία, δύο, τρείε, τέσσαρεε, πέντε. Αυτός είνε ο ζητούμενος στίχος.

Ενώσεις τώρα; — Ποιοί είνε σήμερα οι άρχαιότεροι συνδρομηταί μου; Είνε τόσοι πολλοί που θα εχρηταζόμουν πολλές ώρας να τούς εύρω και να τούς άπαριθμώσω.

Έκαμεε πολύ καλά να μου γράψης, νέα μου φίλη Θεοφάνη. Ή μαμαρά σου δεν είχε πολύ άκρο όταν σου έλεγεν ότι είσαι ακόμη μικρή. Γράφεις, βλέπω, ωραιότατα, και γράφε μου συχνά δια να συνειθίσης καλλίτερα.

Άκούστε πως διαβάει το φύλλον ή Κραυγή Νίκης, μία από τās ένθουσιωδέτερας φίλας μου. Πρώτα-πρώτα κυττάζει εις τήν Άλληλογραφίαν, άν έχη απάντησιν' έπειτα εξετάζει τήν στήλην τών λυτών' έπειτα διαβάει τά Νέα και Περίεργα, έπειτα τήν Σελίδα Συνεργασίας και πάει λέόντας. Σείε πως κάμνετε;

Και ή Νίκη του Παιωνίου μου έχει τόσην άγάπην, ώστε τά ζένα περιδοκά, που λαμβάνουν εις τό σπύτι της, δεν τής κάμνουν καμμίαν έντύπωσιν. Να μιιά αληθινή Έλληνοπούλα!

Κ' έγω συμφωνώ, Βάρκα του Κανάρη, ότι το Συνακτικόν δεν είνε το τερπνότερον μάθημα. Άλλά μπορεί κανείς να μη διαβάση και Συνακτικόν;... Ο τόμος που έχει τόν «Μικρόν Λόρδον» (22ος) τιμάρται δρ. 1,40 με τά ταχυδρομικά.

Ζίνα, έδωσα τήν επιστολήν σου εις τόν κ. Φαίδωνα, ο όποίος σ' ευχαριστεί δια τās πληροφορίας και τά καλά λόγια. Έμεις έδώ δεν είδαμεν ακόμη χιόνι, και καθώς φαίνεται, δεν τό έχει σκοπό να χιονίση. Υδραίνης Χάνε, εις τήν Όπτικήν Άπάτην του δου φύλλου, πραγματικώς ο ζωγράφος έκαμε λάθος και τόν επάνω κύκλον τόν έποποθέτησεν ολίγον ύψηλότερα. Άλλά δεν έχει να κάμη. Αι άποστάσεις είνε πορταί να γίνουν ίσαι, και πάλιν ή μία να φαίνεται μεγαλύτερα.

Μικρομέγα, όλα τά φύλλα τών Άθηνών παραδίδονται εις τό ταχυδρομείον τήν Παρασκευήν τό άπόγευμα. Το Σάββατον λοιπόν, το πολύ ως το μεσημέρι, πρέπει να τά εχετε. Όταν άργούν, πταίει ο διανομέυς τής συνοικίας σας, και άν τόν καταγγείλετε μιαν φορά εις τήν Διεύθυνσιν του Ταχυδρομείου, βεβαιωθήτε ότι θα γίνη τακτικότερος.

Όραία επιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν εβδομάδα και οι έξής: Γέρο-Σουλιώτης, Αίματόβουτος Έλληνική Σημαία, Αάτριε τής Ελλάδος, Σημαία του Άβέρωφ, Ματωμένο Φεγγάρι, Φλογέρα του Βασίλη, Φούλι και Δούλη Ήπειρος.

Ευχαριστώ θερμώς και τούς έξής φίλους μου, οι όποιοι μου έστειλαν δια τήν Πρωτοχρονιάν κάρτες, επισκεπτήρια και ώραία λογάκια: Πλοιαρχον Νέρον, Άδραν του Ήλλου, Διομήδην Τσακίρη, Α. Α. Άρσενά, Γλυκίαν Έλάδα, Γόρδιον Λεσμόν, Π. Γ. Σαρπατάκον, Ρέμπελον, Αλεξάνδραν και Δανάην Δαναή, Φώκιον και Θεόδωρον Μουχοτόπουλον, Ν. Σκορδαράν και Π. Μαντζόρον. Και του χρόνου!

Ευχαριστώ θερμώς και τούς έξής φίλους μου, οι όποιοι μου έστειλαν δια τήν Πρωτοχρονιάν κάρτες, επισκεπτήρια και ώραία λογάκια: Πλοιαρχον Νέρον, Άδραν του Ήλλου, Διομήδην Τσακίρη, Α. Α. Άρσενά, Γλυκίαν Έλάδα, Γόρδιον Λεσμόν, Π. Γ. Σαρπατάκον, Ρέμπελον, Αλεξάνδραν και Δανάην Δαναή, Φώκιον και Θεόδωρον Μουχοτόπουλον, Ν. Σκορδαράν και Π. Μαντζόρον. Και του χρόνου!

Ευχαριστώ θερμώς και τούς έξής φίλους μου, οι όποιοι μου έστειλαν δια τήν Πρωτοχρονιάν κάρτες, επισκεπτήρια και ώραία λογάκια: Πλοιαρχον Νέρον, Άδραν του Ήλλου, Διομήδην Τσακίρη, Α. Α. Άρσενά, Γλυκίαν Έλάδα, Γόρδιον Λεσμόν, Π. Γ. Σαρπατάκον, Ρέμπελον, Αλεξάνδραν και Δανάην Δαναή, Φώκιον και Θεόδωρον Μουχοτόπουλον, Ν. Σκορδαράν και Π. Μαντζόρον. Και του χρόνου!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εργάζονται: «Τά φύλλα τής Κυριατικής Κωνσταντικού» — Διάσπρα τής Φλογέρας του Βασίλη — «Πτωχός-Πλούσιος» του Άθανασίου Διάκονου — «Οι τρείε κλέπται τής Έθνικής Σημαίας» — Διάφωρα τής Αιθερίας Μουσικής, τής Κραυγής Νίκης, τής Νίκης του Παιωνίου — «Ιστορία του Γιάννη Αγριάνη» — «Η Έτύχη» τής Κορημικοπούλας — «Μικρός Βασιλόφρων» του Πάμφοτος — Παίγνια και Π. Πνεύματα διάφορα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Έλλην, α. (Α. Δ.) Ρημαγμένο Κρούσοβο, α. (Α. Σ.) Άφροστεφανωμένο Κύμα, α. (Α. Σ.) Παύλος, α. (Ν. Π.) Δούε τής Όρλεάνης α. (Ν. Ρ.) Πέννα Ποιητού, α. (Β. Ν.) τής Δύσης το Ροδόχορμα, α. Αουλοδιδ του Φθινωπόρου, α. (Π. Α.) Υιός του Άδρά, α. (; ; ; ;) Νίκη του Παιωνίου, α. (1821) Ρωβίρος, α. (Ε. Γ.) Καρναμπαπούλας, α. (Σ. Α.) του Κάμπου Τρελλοκούλουδο, α. Γέρο-Σουλιώτης, α. (Α. Κ.) Όνειρον τής Κάσου, α. (Η. Β.) Άριον α. (Π. Α.) Χρονόδημον, α. (Σ. Μ.) Τέλλος Άργας α. (Β. Α.) Άθηναία Άριστοκράτις, α. (Ι. Μ.) Συριανάκι, α. Ζόνη τής Ίσπολότης, α. (Σ. Μ.) Φούλι, α. (Α. Χ.) Ρώμος, α. (Σ. Μ.) Ρόδον τής Ανατολής, α. (Α. Δ.) Άδρα του Πόνου, α. (Σ. Σ.)

Άναγεώσεις ψευδωνύμων: Πλοιαρχος Νέμος, α. Λεοντανομένη Έλλάς, α. (Ένωτικός), Θριαμβέιον Μεγαλοιδεάνης α. (Ένωτικός), Έπάφωτος Πλειάς, α. Υπερήφανο Έλληνοπούλο, α. Λατρική Πατιοδά, α. Φλογέρα του Βασίλη, α. Αάτριε τής Ελλάδος, α. Άγγελος του Πόνου, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ή Έπάφωτος Πλειός (9) με Κορημικοπούλαν, Ξανθήν Μουσική, Έξόριστον Άτ-

θίδα, Παπαρόναν — ή Φλογέρα του Βασιλη (9) με Βάρκαν του Κανάρη, Κορημικοπούλαν, Πεγαγήν Νεραϊούλαν, Σουλφίδα — ή Άδρα του Πόνου (9) με Σηληρήν Σηλαβιάν, Άναγεννηθείσαν Έλλάδα, Ίδιότροπον Ξανθούλαν, Κάμεν, Μικρομέγα.

Η Διάπλασις άσπαζεται τούς φίλους της: Βασιλέα τών Βαλκανίων (γιατί τόσον λακωνικός;) Παπαφλέσαν (έστειλε) Φιλελεύθερον Φρόνην (εύχαριστώ πολύ δια τό ζεσπάθωμα' άφού από τώρα φαίνεσαι τόσον γενναίος, φαντάζομαι άργότερα) Μικαέλαν (έγω έγέλασα με τό γραμματάκι σου' προς-πάθησε) Έπάφωτον Πλειάδα (εύχαριστώ δι' όσα γράφεις' έχει καλώς) Δούνα Όρλεάνς (μάλιστα) Κραυγή Νίκης (έλαδα' ευχαριστώ) Πέννα Ποιητού (αι παραγγέλται σου εξετελέσθησαν) Τής Δύσης του Ροδόχορμα (εύρισκεσαι, με άλλους λόγους, εις άμνησίαν εκλογής' αυτό σημαίνει ότι τά ώραία μας ψευδώνυμα είνε πολλά' το νέον μυριστόρημα άρχίση μετά δύο ή τρία φύλλα) Μουσική Φωνή (ωραϊοτάτη ή επιστολή σου παρέλειψες μόνον να μου σημειώσης το όνομα του άδελφου σου δια να τόν γράψω εις τά ψευδώνυμα) Ένθουσιώδη Έλληνα (τί να γίνη! εε περιμένωμεν!) Χαμή (εύχαριστώ πολύ δια τό ζεσπάθωμα) Αουλοδιδ του Φθινωπόρου (περαστικά) Υολάνδαν Ι. Π. (πρέπει να συμμορφωθήε με τόν Όδηγον του Συναδρομητού, άλλως οι κοποι σου πάνε χαμένοι) Καρναμπαπούλαν (αυτό σου εδιάλεξα και να σε ιδώ!) Μακεδόνα (νομίζω ότι ο διαγωνισμός πρέπει να γίνη μεταξύ αυτών τών δύο) Αθανάσιον Διάκον (δλα τά έχω φυλαγμένα και άπ' όλα μαζί' γίνετα ή κλήσις' τά νεότερα όμως προτιμώται) Κυδωνιάτην (δεν πειράζει' καλή αρχή!) Ανώνυμον Έταρειαν (επέρασεν ή προθεσμία' περιμένα όταν θα προκηρυχθί νέος Διαγωνισμός' και κάθε τι που μου στέλλεις, γράφε το εις χωριστόν φύλλον' όχι όλα μαζί) Ιωάν. Π. Μιχ. (όχι) Άγγελον του Πόνου (εύχαριστώ πολύ) Μακροκοσιάν, κτλ. κτλ.

Είε όσαε επιστολάε έλαδα μετά τήν 12 Ιανουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται: εε Άθηνών και Πειραιώς μέχρι τής 1 Φεβρουαρίου' εν τών Έπαρχιών μέχρι τής 8 Φεβρουαρίου' εν του Έξωτερικού μέχρι τής 26 Φεβρουαρίου.

Ο φάτης τών λύσεων, επί του όποιου δειν να γράψω τις λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι πωλείται εν τώ χωριόφ μας εις φανήλους, εν τώστος περίχει 20 φύλλα και τιμάρται φρ. 1.]

65. Λογοπαικτικώς Δεξιόγριφος

Ρόδα κοινά μαζεύεις Από τριανταφυλλιά, Και κάμνεεις κάτι άλλα Που τρέφεις μιιά χαρά.

Έστάλη υπό τής Έλληνικής Καρδιάς

66. Συλλαβόγριφος

Χρόνου διαίρεσιν κ' άγτωνυμίαν Παίρνεις, τά βάζεις εις τή γραμμή, Κ' εν' αρχαιοτάτον βασιλέα Έμπρός σου βλέπεις εις τήν στιγμή.

Έστάλη υπό το Άμάραντο Αουλοδιδ

67. Στοιχειόγριφος

Τό ουράγιον σωμα Μιά σπηλιά θα γενή, Τόν λαίμον του μονάχη Άν τόν κάμεις νι.

Έστάλη υπό του Ίδανικού του Καλλιτέχνου

68. Γωνία μετά Πυραμίδος

***** = Τετράγωνον
***** = Αρχαία βασιλόπαις
***** = Αρχ. ποιήτης
***** = Θεσσαυροφυλάξ του Μ. Α.
***** = Ρήμα. [λεξάνδρου]
***** = Βασιλεύς Εβραίων.
***** = Καρπός.

Τὴν κάθετον τῆς πυραμίδος ἀποτελεῖ μουσικὸν ὄργανον, καὶ ἐκ τῆς βίας αὐτῆς ἀναγίνωσκονται κατὰ σειράν: ὁμηρικὸς βασιλεύς, ἀμυντικὸν ὄπλον, θεά.

69. Σύλλαβικός Ρόμβος

* = Φωνήεν.
*** = Ἐπιθετον.
***** = Σωματεῖον σοφῶν.
** = Ἐπιθετον.
* = Φωνήεν.

Καὶ καθέτως ταυτά. Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβὴν.

70. Ἐπιγραφή

Σ Ο Ρ Ο Γ
Γ Ε Η
Ι Ε Σ
Ν Ο
Ο Υ Υ Η Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
*Εστὴν ἀπὸ τῆς Νησίδος τῶν Γιαννίνων

71. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχαία τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἕνωμα Σπαρτιάτην, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, μικρὸν ἕξον ἀμφιβίον.

- 1. Ζῶον κερασφόρον 2. Γάλλος τραγικός
3. Τίταν 4. Ἐνδοξὸς πόλις 5. Ἱερὸς ποταμός 6. Ἐπιθετον 7. Ἀρχαῖος βασιλόπαις 8. Ἐλλην τραγικός.

*Εστὴν ἀπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλλήνος

72. Ἑλληνοσύμφωνον

α - αα - οοι - και

*Εστὴν ἀπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΖ'

73. Γεῖφος

Καίω, ὕλη, ὄσαι, χυτά, σκόλοι, δάς, τοῦ.

*Εστὴν ἀπὸ τῆς Ἀθήνης Κλωνάρι

74. Ἰνδικὸς Γεῖφος

[Ὁ πρὸ τῆς παρενθέως ἀριθμὸς δηλοῖ πόσα ἀκόμη στοιχεῖα, ἐκτός τοῦ σημανομένου ἀρχικοῦ, ἔχει ἐκάστη λέξις.]

τ1 (ἄρθρον) μ2 (σύνδεσμος) π5 (οὐσιαστικόν) π7 (ἐπιθετον) ἦ δ1 (σύνδεσμος) σ3 (οὐσιαστικόν) αβ (ἐπιθετον).

*Εστὴν ἀπὸ τῆς Ἀργυρῆς Πανσελήρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ σέλλου 61
542. Ἡρόστρατος (Ἡρώ, στρατός) - 543. Μίδας - Ἰδασ. - 544. Γαλλία - γαζ(α). - 545. Ἀήρ - Ἡρα.

546. Α Θ Η Ν Α Ι Σ 547. Σ Α Μ Ο Σ
Ο Ν Α Γ Ρ Ο Σ Α Ρ Η Σ
Π Η Ν Ε Ι Ο Σ Μ Η Ν
Α Ι Ν Ι Γ Μ Α Σ
Β Α Β Υ Λ Ω Ν 548. Ἀργός
Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ μὴ ἴσθι μὴδ'
Σ Α Λ Α Μ Ι Σ ἂν πλουτῆς.

549. ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ - ΛΑΛΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΙΑ (Γαλλία, Νεάπολις, Ὠλλύβαρος, Θρακίς, Ἰρλίς, Σικελίς, Ἀναξαγόρας, Ὑλικός, Τυρός, Ὀρίων, Νι. Αργάρας) - 550. Φίλοις εὐτυχοῦσι καὶ ἀτυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι. - 551. Ἡ Πατρίς ἐστὶν ἱερὰ πάντων τῶν ἐπι γῆς. (Ἰπ' α τρεῖς ἐς τὴν ἱερὰ - πάντων - τὸν ἐπι γῆς.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλῶ στοιχεῖα τῶν 8 σημειῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς ἀνδρομυθῆς μὲς λεπτὰ 5 μόνον μὲ π α χ ι α στοιχεῖα τὸ διελκίσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α α τὸ τριελκίσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐ ολιγότεραι τῶν 15 πληρόντων ὡς ἂν ἦσαν 15. Ὁ χροῖστος σ τ ε ρ ος, ἴστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεραλαὶ ἢ παχία ἢ ἀπλῶ στοιχεῖα τῶν 8 σημειῶν, ὑπολογίζεται ὡς εἰς λέξεις ἀπλῶ. - Αὐ μὴ συνδεόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελλίαι δὲν δημοσιονομαί.]

Ψηφοφόροι! Ἰ Στριζόμενος ἐπὶ τῆς κομ- φότητος τῶν ψευδωνύμων τοῦ συνδυασμοῦ μας, καὶ ὑποστηριζόμενος πάντα ὄθεν, θεωρῶ περιττὴν ἐπαναλήψεις ἐν ψυφιδελτίῳ. Ὁ «Ἐνωτικὸς Συνδυασμὸς» ὑπόσχεται βρα- θετον ἐκλογεῖς εἰς τὸν διατιθέμενον νὰ τὸν ψηφίσῃ. - Ἐπιθυμῶ νὰταλλάξω σ. ρ. μὲ πάντας καὶ πάσας διατεθημένους νὰ ψηφίσωσι τὸν συνδυασμὸν μας. - Νομιζῶν ἐπιδοκιμα- ζόμενον ψηφιδελτίον, ἐξαιτοῦμαι εὐμενῆ ὑπο- στήριξιν Σας καὶ ἀνακράξιν: Ζήτω ὁ ἐνωτι- κὸς συνδυασμὸς!!!

ΔΕΙΝΟΠΛΟΥΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ, ἐξασφα- λισσα πρῶτα ἐφ'επεινοῦ Δημοψηφισματος.

Ψηφίσατε ἅπαντες τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα: Λατρεντὴ Πατοίδα, Δεινοπαυδουμένη Ἑλλάς, Ἐξωγῶνι, Θριαμβεῖον Μεγαλοει- δεάτης, Ἀρμα τῆς Νίκης. - Ἀλέξανδρος Μαυροκοβαῖος, ὑποψήφιος Δημοψηφισμα- τος τοῦ 1910. (ΙΑ', 29)

Ἐρχομαι τῇ Λατρεντὴ Πατοίδι τὸ 1911 εὐτυχές. Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν συναγῆσω, καθὼς καὶ Ἀδελφῇ Δευτερίᾳ. - Ν. Ἀνα- γνωστόπουλος Ρ. Ρ. Πειραιεύς. Κυριατίζουσα Κωνσταντίνου. (ΙΑ', 30)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 5 ΦΥΛΛΟΥ [Ἴδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 57]

ΑΘΗΝΩΝ Ἐδαγγελία Ἀποστολίδου. Ἰωάν. Ε. Ζάχος, Νικόλ. Κλήρης. Τάκης Κ. Παπαδόπουλος, Ἐ- λην. Ἀγ. Κουβίλου, (4), Ἡλ. Σπ. Κανίλλης, Θά- λεια Γ. Κριαρῆ, Π. Ε. Ἀγγελίδης, Χαρ. Κ. Δημη- τριάδης, Σαφὴ Ζηροπούλου. Νίκος Φ. Πα- τρισοπούλου, Ἰελασοῦμην, Στ. Μακαρίδης, Γ. Βλα- χόπουλος, Ἐνυς χωρίς ὑπογραφήν καὶ τῶν δια- μωνῆς, Ἀγγελικὴ Κ. Σωτήρου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἐδῶγ. Σ. Σουκλῆς (4), Κων. Ε. Παπαγιαννοπούλου (4, 5), Α. Σ. Σαμαρῆς (4, 5).

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ Ν. Γ. Βαλασοπούλου (4, 5) ΑΝΔΡΟΥ Ἀσων. Μ. Διετοῦ (4), Ειρήνη Α. Κοττάκη ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ Ἀθ. Μουτῆς (4) ΒΟΔΟΥ Χρυσόλα Γ. Σβορώνου. ΚΑΛΑΜΩΝ Φαίδρα Π. Μοσχίδου (4, 5), Ἐ- λην. Π. Μοσχίδου, Μαρία Δικαίου (4, 5) Μιχ. Ν. Κουμοῦτσος, Σαφὴ Α. Σιδῆρη, Μαρία Κ. Φαλιτέ- ρα, Νικ. Κουτοσητόπουλος (4), Ἀναστασία Συ- κίου ΚΕΡΚΥΡΑΣ Σπυρ. Α. Μιχαήλ, Ἀγγελικὴ Κ. Στεφῆ (4), Γεώργ. Εὐθυμιάτος, Φιφῆ Γ. Σκάπα. ΛΑΡΙΣΣΗΣ Χρ. Ν. Καραστέργιος, Κωνστ. Ζ. Μιχαήλ (4) ΝΑΥΠΛΙΟΥ Ἐλὴν. Γ. Ἰταλινοπούλου, Δημ. Γ. Μουνηζουρίδης ΠΑΤΡΩΝ Γεώργ. Γ. Χαυδῆπουλος, Στυλ. Γ. Παπαγιαννοῦ ΣΥΡΟΥ Ἀντών. Ἀντονακόπουλος (2, 5), Μα- ρία-Χριστίνα Δουριώτη Σ. Ἀμυγδαλάκης (4, 5), Φωγ. Ν. Σαλάρας, Δημ. Ἐρ. Κούτσας (4), Κλεο- πάτρα Θ. Πετροκικιλιώτου. ΧΑΛΚΙΔΑΣ Ἀγῶν. Κυμογιάννης, Κωνστ. Α. Στυμπαλιδῆς, Κωνστ. Γ. Οικονομοῦ, Μιχ. Γ. Τζιῶτης Γεώργ. Γ. Τζιῶτης, Δημ. Δανιήλ, Ζάχος Βαρβακούλας, Νίκος Κ. Βαρβακούλας, Νίκη τοῦ Παιωνίου, Ὁ Ἀδελφ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΛΦΑΝΑΡΕΙΑΣ Ἐλὴν. Κ. Στρούμης. ΖΙΦΤΑΣ (Ἀίγυπτος) Ἀνδρέην Ν. Τάπου ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Γεωρ. Σουλιάτης (3, 4) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Κάμεν, Σουλῆς ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ Μιχα. Γιαννουλάτου (4), Βα- σιλίσσα τῆς Κέρκρας (4), Ἐμμ. Πνευματικὸς (4), Ἀντ. Η. Γεῖθης. ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας) Ριμπέλος (4). ΡΕΘΥΜΝΟΥ Μιχαῖλ Γ. Σαϊτάκης

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Τῶν ἐδρόνων ὄρθην τὴν λύσιν τὰ ὄνοματι ἐπιθε- σαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήροθησαν ὁ ἐξῆς τρεῖς: ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΚΟΥΜΟΥΤΣΟΣ, ἐν Κα- λάμας, ΝΙΚΟΪ Κ. ΒΑΜΒΑΚΟΥΛΑΣ, μασθ- τῆς Ἰμνασίου, ἐν Χαλκίδι καὶ ΘΑΔΕΙΑ Γ. ΚΡΙΑΡῆ, Πλατεῖα Κυριακοῦ ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεχώρησεν δι' εἴς μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος. Μενοῦσιν λεπ. 30 διὰ τὸν ποσοτῆ Διαγωνισμὸν. Οἱ ἀποστειλάντες ἄνευ δευτελείου τὴν λύσιν δὲν ἀναφίρονται, οἷτις οἱ ἀποστειλάντες πενταλέπτον ἀπὸ δευτελείου. (Ἰγμματοῦσμον ὀθωμανικὸν 10 παρὰς ἰσοδυναμεί μὲ 5 λεπτά ὅσοι διὰ 10 λεπτά χροιάεται γαμματισμόμον 20 παρὰς).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας φε τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβαίει καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 3 columns: Subscription rates (ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ), Publication info (ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879), and Price (ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

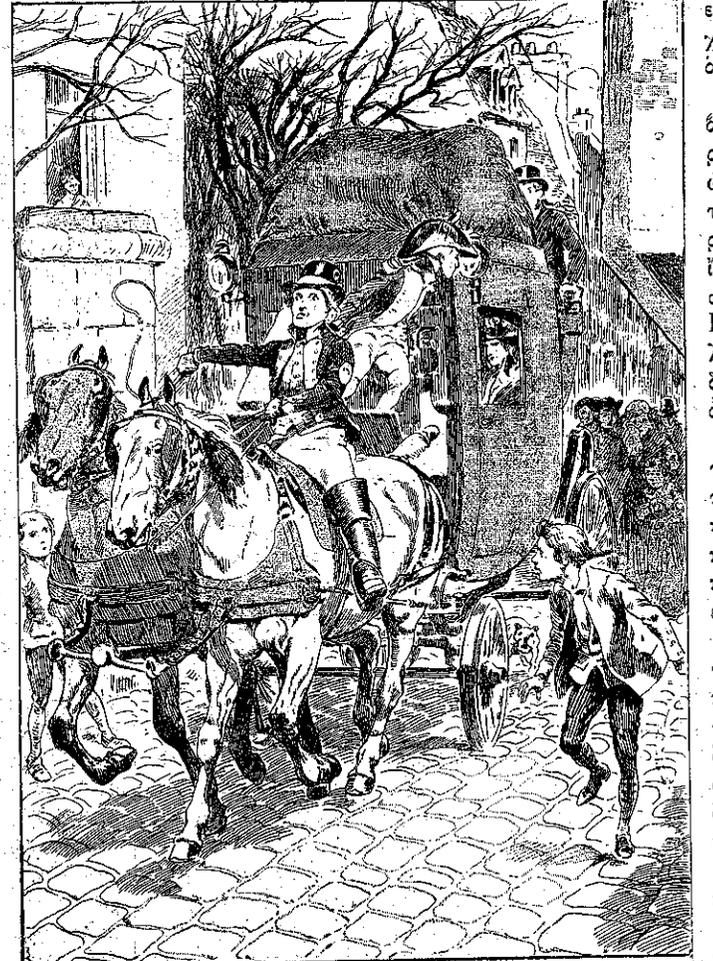
Περὶληψίς τῶν προηγουμένων: Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, ἂν καὶ ἐχθροῦ- μένος τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, διότι ἐτοῦ ἐσκότωσε τὸν πατέρα, πείθεται ἐπιτελοῦς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰ εἰς- αχθῇ πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν σχολὴν τῶν παιδῶν τοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατηγὸς Βονα- πάρτης ἐπέλεσε τοὺς γάμους του μὲ τὴν χθρῶν Ἰωσηφίνα Μπωαργαί, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας θάναχορήσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀνα- λαμβάνων τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐκεῖ γαλλικῶν στρατευμάτων. Τὴν ἡ- μέραν τῶν γάμων, ὁ Ἐκτωρ, ὁ κακὸτροπον σκῦλακί τῆς Ἰωσηφίνας, δεικνύει πολὺ ἐχθρικός διαθέσει πρὸς τὸν γαμβρὸν καὶ τὸν ἐπιπόδιζεν μὲ δαγκάματα ἰὰ εἰσελθῆ εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια τῆς κυρίας του. Ὁ Βοναπάρτης ὑπώνει τὴν πέτραν διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἀλλ' ἐν βλέμμα τῆς Ἰωσηφίνας τὸν συγκρατεῖ.

—Νὰ λοιπὸν καὶ ὁ σκύλος, ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὸν Βοναπάρτην περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ! ἐσυλλογιζέτο χαρούμενος, ἐπι- στρέφων εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐπειτα, ἐθυμηθεῖς τί τῷ εἶχεν εἰπῆ πρὸ ὀλίγου ὁ στρατηγός, προσέθεσε μὲ στεναγμὸν: —Ἐγὼ εἶμι αὐτὸς! δὲν εἶνε ὑπο- χρεωμένος νὰ κολουθήσῃ τὸν ἐχθρὸ του ἐστὶν Ἰταλίτζ.

Τὴν μεθεπομένην ἡμέραν, τὸ ἀπό- γευμα, εἰς τὰς δύο, μίαν μεγάλην τα- ξιδιωτικὴν ἄμαξαν ἐστέκετο πρὸ τοῦ με- γάρου τῆς οδοῦ Σαντραίν. Ἀπὸ πάνω, τὸ φορτίον τῶν ἀποσκευῶν, σκεπασμένον μὲ χυδρόπανον, ἐφθάνεν εἰς τὸ ὕψος τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος. Μόλις εἶδαν εἰς τὴν γειτονειάν τῆς τεραστίας αὐτῆν ἄμαξαν, οἱ χαζοὶ ἐμα- ξεύθησαν εἰς τὸ πεζοδρομίον διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ στρατηγεῦ Τρουγ- τοῦ, —διότι οὕτως ἐνόμαζεν ἀκόμη ὁ λαὸς τὸν Βοναπάρτην. Μεταξὺ δὲ τῶν περιεργῶν, εὐρίσκοντο φυσικὰ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἢ γῆρα Κορμά, ἢ Λευκοθέα καὶ ὁ Δετρεῦ.

Τὴν προτεραίαν ὁ Λουδο- βίκος ἐπῆγε καὶ τοὺς ἀπεχαι- ρέτησε, διότι ἡ ὑπερβολὴ του ὡς παιδὸς τοῦ στρα- τοῦ ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν ἡμέ- ραν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὸ ἴδιον πρῶτ' εἶχεν ἐνδυθῆ τὴν στολὴν του εἰς τὸν στρατῶνα Ποπενκούρ. Λευκὸν παντα- λόνι, ἄσπρες γκέτες μακρῆς, δίκλων καπέλλον καὶ κοντὸν ἀμπελόχον κωνοῦν.

Μὲ ὄλην τὴν ἀντιπάθειαν του πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἐ- πάγγελμα, ὁ Λουδοβίκος ἐ- κυττάζετο εἰς τοὺς καθρέπτας καὶ ἐθλεπεν ὅτι ἡ στολὴ ἐ- κεινη, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοῦ ἐπήγεινεν ἄσχημα. Εἶχεν ἐπιφορτισθῆ νὰ κρα- τῆ εἰς τὸ ταξίδι τὸ χάλκινον καλαμάρι καὶ τὴν θῆκην μὲ τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας, διότι ἠμποροῦσε νὰ τοὺς χρει- ασθοῦν καθὲ στιγμῆν εἰς τὸν δρόμον ὁ Βοναπάρτης καὶ οἱ ὑπασπισταὶ του. Εἰς τὰς δύο ἀκριβῶς, ἡ νιγκλιζωτὴ ἐξώθυρα τοῦ με- γάρου ἠνοιγθῆ καὶ ὁ Βοναπάρ- τῆς ἐξῆλθε μὲ τὴν Ἰωσηφίναν ἄ λ α μ π ρ ἄ τ ο ο. Ἡχο-

«Ὅταν ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἰδιούς του...» (Σελ. 62, στ. α'.)

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΕΤΟΙΜΑΣΜΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1910 Με τὰς 428 σελίδας του.—Με τὰς 675 εἰκόνας του.—Με τὸν «Τιάρκον καὶ Ζινέτταν».—Με τὰ «Νέα καὶ Περίεργα».—Με τὴν Σελίδα Συνεργασίας.—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα. Τιμᾶται: ΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φε. χε. 8 — ΧΡΥΣΟΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φε. χε. 10. Καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον. Ὁ ἄδελτος τόμος τοῦ 1910 πωλεῖται ραμμένως (broché), μὲ χροματιστὸν ἐξώφυλλον, ὡς τέλειον βιβλίον.